

Svečnica.

~ FEBRUAR ~ 1942 ~ XX ~

BOGOLJUB

Luč sveta.

J. ARNOIN

FEBRUAR

XXXX. LETNIK

1942-XX

Mirovni tanki

Božične dni sem srečal starega znanca. Vprašal sem ga:

»Ste slišali, kaj je govoril sv. oče na sveti večer? Kajne, imenitno?«

»Bral sem, ali kaj posebnega nisem našel. Jaz na njegovem mestu bi bil povedal nekaj bridkih resnic, pa tako jasno, da bi ves svet razumel.«

Te besede mojega starega znanca so me užalostile, zakaj spomnil sem se, kaj je rekel Pij XII. na sveti večer dopoldne kardinalom, ko jim je napovedal svoj radijski govor: »O da bi On, s čigar božjih ustnic je prišel vzklik: 'Vsak, kdor je iz resnice, posluša moj glas' (Jan 18, 37), podprl, spremil in ojačil Našo slabotno besedo, jo poživil s svojim navdihnjenjem in jo razsvetlil s svojo lučjo. Nikar naj Gospod ne pusti, da bi usahnila na kamnitih tleh zakrknjenih src ali da bi se zadušila v slepi in brezumni sebičnosti ali med trnjem sovraštva, marveč ji pripravi rodovitno zemljo odprtih duš in src. Nesreča, ki se je razdivjala na svetu, naj jim bo učiteljica poguma in razumnosti, da se bodo upali lotiti strašnega dela za novo ureditev s plemenitimi sklepi in s čistimi čustvi.«

Poslušal sem svetega očeta, ko je govoril natančno eno in štirideset minut; in ko je njegova »poslanica sinovom vsega sveta« izšla v vatikanskem glasilu, sem jo trikrat počasi prebral. Vsakokrat sem izkopal nove zaklade in strmel sem, videč, da Kristusov namestnik zna tako govoriti, da res vsemu svetu, vsakemu narodu in vsakemu posebej pove vse, kar mu je treba povedati.

Hotel sem iz papeževe blagovesti izluščiti vse drage kamne in jih razstaviti Bogoljubovim bralcem, pa sem v zadregi, kaj bi mogel izpustiti. Zato naj zapišem in krepko podčrtam besedo, ki je bila bolj ko katera druga namenjena slehernim ušesom, besedo, ki je bolj ko katera druga božično oznanilo, in ki jo moramo »hraniti in premišljevati v svojem srcu«.

Ko je sveti oče graditeljem bodočega miru naštel in razložil pet osnovnih resnic, je dejal:

»Nevera, ki se bori zoper Boga, reditelja vesoljstva, je najnevarnejša sovražnica pravičnega novega reda. Vsak človek pa, kateri veruje v Boga, mogočno oznanja mir in dela zanj.«

»Kdor veruje v Kristusa, da je Bog, kdor veruje v njegovo postavo, v njegovo delo ljubezni in bratstva med ljudmi, podaja posebno dragoceno gradivo, ko se človeška družba prezidava.«

Bodimo odkritosrčni! Te ga prav za prav res nismo vedeli. Mislili smo, da za novi red delajo le veliki državniki katere koli vojskujoče se skupine. Ne, sv. oče nam razodeva silno skrivnost, da ima pravični mir lahko brez števila sodelavcev. Vsi, »ki verujejo v Boga, Stvarnika in Očeta vseh, plačnika dobrih del in maščevalca zlih«, vsi taki delajo za mir lahko še uspešneje kakor tigri, ki so renčali za zeleno mizo v Versaillesu.

Kdo bi si mislil? Človek, ki še nikoli ni videl od blizu bojnega letala, ne tanka in ne strojnice, človek brez orožja in streliva molí zjutraj iz globin svoje duše: »Verujem v Boga Očeta, Stvarnika nebes in zemlje.

V Jezusa Kristusa, ki je za nas križan bil in umrl.

Verujem v večno življenje.

Človek, ki nato govori z Očetom vseh ljudi in mu pravi:

»Pridi k nam tvoje kraljestvo;

daj nam danes naš vsakdanji kruh,

odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom

in reši nas hudega!

Ali ni tak človek odličen graditelj miru? Večji in pomembnejši je, kakor so bili mojstri, ki so zidali babilonski stolp, in vreden bi bil, da bi ga povabili v Versailles.

Ko se bo ne vem kje sklepal mir po drugi svetovni vojski, kaj če bi moške za zeleno mizo vsako jutro skupno in očitno pred Bogom in pred ljudmi v živi, pogumni in nehlinjeni veri zmolili Apostolsko vero, Očenaš in Osem blagrov, ki so osnovni paragrafi Jezusove postave:

Blagor ubogim v duhu, zakaj njih je nebeško kraljestvo.

Blagor krotkim, zakaj ti bodo deželo posedli.

Blagor lačnim in žejnim pravice, zakaj ti bodo nasičeni.

Blagor usmiljenim, zakaj ti bodo usmiljenje dosegli.

Blagor miroljubnim, zakaj ti bodo otroci božji.

Kako dragocen delavec za mir je torej vsak človek, ki veruje in res živi po veri. Če moli, če dušo z Bogom hrani, če bližnjemu pomaga, glasno oznanja novi red pravice in miru in dela zanj.

A rekli boste: Kaj pomaga, ko pa o vojski in o miru ne odločuje mali človek.

Ne, sv. oče Pij XII. pravi, da se tako velikemu zlu ne sme pridejati še največje: piškav, izjalovljen mir. Zato pa je treba, »da iskreno in velikodušno pomagajo ustvariti mir ne samo nekatere stranke ali nekateri narodi, ampak vse človeštvo. Kajti gre za splošno blaginjo vsega človeštva, zato je to delo skupno, vesoljno, in zahteva, da vsi kristjani poprimejo.«

»Zbuditi se mora javno mnenje vseh narodov in vseh držav, da je treba božje zapovedi spolnjevati. In to se mora poudarjati tako soglasno, močno in odločno, da se nihče več ne bo drznil dvomiti, češ, saj morda le ne vežejo tako strogo.«

Nekaj odstavkov poprej je rekel sv. oče: »Ni druge rešnje poti kakor povratek k oltarjem, ki so ob njih vznožju nekdanj nešteti rodovi

zajemali blagoslov in nravno moč za spolnjevanje svojih dolžnosti; povrătek k veri, ki je svetila posameznikom in družbam in je vsakega učila, katere so njegove pravice in dolžnosti.«

»In o tem, pravi Pij XII., se mora glasno, brez nehanja in povsod govoriti.«

Najnevarnejši sovražnik pravičnega novega reda in miru ni morda ta ali oni narod, ta ali oni državnik, ta ali ona zveza municijskih tovarn, ampak nevera, ki se vojskuje zoper Boga, reditelja vesoljstva.

To je posebno dragocena resnica za člane majhnega naroda. Zato odločno iztrebimo in zatrimo poslednje izrastke nevere v javnem in zasebnem življenju, v šolstvu in v družinski vzgoji, verujmo v Kristusa in v njegovo postavo ljubezni in bratstva, pa bomo mogočno oznanjali mir in uspešno delali zanj.

J. Šimenc.

Najvažnejše je zdaj zadoščevanje

Ko je naš prevzvišeni nadpastir razglasil devetmesečno pobožnost prvih petkov, je bilo pričakovati, da se je bo vse slovensko ljudstvo z veseljem in zaupanjem oprijelo. Nihče ni mogel dvomiti, da je prišel škofov poziv o pravem času in za najvažnejšo zadevo. O pravem času! Skoraj bi lahko rekli, ob dvanajsti uri! Kdo ne vidi, da so prišle nad nas stiske, kakor še nikoli poprej? Kdo bi tajil, da živimo v časih velike odločitve, ko se utegne usoda narodov obrniti ali v lepšo bodočnost ali v njih končni pogin? Tako izjavljajo celo voditelji narodov sami.

V taki negotovosti ali na takem razpotju se nahaja tudi naš narod. Zato občutimo vsi kot svojo najvažnejšo nalogo, da storimo vse za njegovo ohranitev in srečno bodočnost. Z nadnaravnimi sredstvi, ki nam jih nudi krščanstvo, v sedanjih razmerah ne moremo storiti nič večjega, kakor zadoščevati Jezusovemu Srcu za žalitve in pregrehe, ki so se žal med našim narodom tako nakopičile.

Kako se je naše ljudstvo odzvalo vabilu k zadoščevanju? Ali je prihajalo z iskreno pobožnostjo in zaupanjem v cerkve, ko so se vršile pripravljalne pobožnosti, pridige in molitve? Ali se je skesano spovedalo svojih grehov in pobožno

prejelo na prvi petek sv. obhajilo? Ali so naše cerkve ob zadostilni pobožnosti polne, tako polne, da lahko vsakdo vidi na prvi pogled, da se je naše ljudstvo prvih petkov oklenilo z vsem srcem? Ali so prišli k obhajilni mizi vsi stanovi, šolski otroci, cvet našega naroda, fantje in dekleta, možje in žene, kmetje, delavci, meščani, izobraženci? Ali so bili navzoči vsi rodoljubi, zavedajoč se, da je za rešitev naroda treba tudi moliti in njegove pregrehe popraviti in zanje zadoščevati? Kaj pravijo poročila iz naših mest in z dežele?

Udeležba je prav različna. Ponekod je prišlo k sv. obhajilu na prvi petek 20 do 30 odstotkov, drugod 50, tu in tam celo več kakor polovica vseh faranov. Kateri pa je največji uspeh te pobožnosti? Udeležba moških. So fare, kjer je bilo moških več pri sv. obhajilu kakor žensk. Skrbni pripravi in navdušenemu pridobivanju je uspelo celo, da so fantje prišli v večjem številu kakor kateri koli drug stan. Poročila tudi pravijo, da je bilo pri drugih verskih vajah ali na božjih potih malokdaj videti toliko prisrčne pobožnosti in vdanega zaupanja v božje varstvo kakor na prvi petek. V svoji globoki veri se ljudje niso ustrašili ne mraza ne dolge poti v cerkev, ne čakanja pri spovednici, ne

»Glejte, prišel je Gospod od nebesnih čet; v njegovi roki je kraljestvo in oblast in vladarstvo.«

(Vstopna molitev v maši 6. jan.)

gneče pri obhajilni mizi. Pobožne je krepila ljubezen in zaupanje v Boga, mlačne in veri odtujene pa je splošna vnema in navdušenje tudi dvignila na noge.

Vsi katoliški narodi imajo svoje narodne svetnike, svoja narodna svetišča, svoje slovite božje poti, svoje narodne pobožnosti, ki jih smatrajo za skupno narodno zadevo in last. Svetniki so se jim rodili sredi njihovega naroda in med njim delovali; cerkve, božje poti so na-

stajale z žrtvami vsega naroda: en od jih je zidal, drugi krasil, tretji branil in znova postavil, ako jih je zadela kakšna nesreča. Vedno so narodi imeli svoje posebne ljudske pobožnosti, ki so se z njimi zatekali k Bogu v hudih časih in nevarnostih pred sovražniki, kugo, lakoto, vojsko, požarom, potresom. Pobožnosti se časovno menjajo, a verna ljudstva navdaja vedno ista ljubezen in zaupanje v Boga.

Tako naj bo tudi naša zadostilna pobožnost dokaz naše vere, vdanosti, ljubezni in zaupanja v Boga. Z njo izpovedujemo zvestobo krščanski veri in katoliški Cerkvi. Krščanstvo, ki ga nam označja katoliška Cerkve, nam je vodilo našega duhovnega življenja, zato ne bomo poslušali nobenih drugih nauk, ki krščanstvu nasprotujejo, ga sramote in se naravnost proti njemu bore. Z dobrimi deli, ki jih bomo z zadostilno pobožnostjo opravljali devet mesecev, si hočemo zagotoviti božjo naklonjenost, varstvo in pomoč v pretečih nevarnostih.

Naš trden sklep je, da se ne ločimo od Boga, da se ne damo odtrgati od katoliške Cerkve. Če so med nami sile, ki hočejo zavesti naš narod v brezbožnost, surovi materializem, brezpravno barbarstvo in zločinsko ubijanje, jim nimamo odgovoriti drugega, kakor da so to zablode in zlobe, ki bi naš narod mogle edinole ugonobiti, ne pa rešiti. Niso zrasle iz naše preteklosti, niso lastne poštenemu slovenskemu imenu, marveč so blodni nauki onih, ki jim je Kristus povedal v obraz: »Vi ste od očeta hudiča... On je bil že od začetka ubijavec... lažnik in oče laži« (Jan 8, 44).

Pobožnost devetih prvih petkov naj med vsemi poživi zavest, da moramo služiti Bogu po zahtevah božjih zapovedi, kakor je bilo to od nekdanje naše narodno izročilo. Zadnje čase smo opažali, da je naš narod v marsičem krenil stran od božjih zapovedi in da po teh stranpotih niso hodili le posamezniki, marveč že cele skupine ali stanov. Naša krščanska dolžnost je, da take

Sveta družina.

zmote in zablode vidimo, da spoznamo njih nevarnost in pogubnost in se od njih obrnemo. Zato si ob zadostilni pobožnosti sprašujemo vest in posvetimo v vse temne kote naših grehov z lučjo božjih zapovedi. S to lučjo moramo svetiti vsemu narodu.

Zadostilno pobožnost imenujemo vsenarodno, ker naj jo opravlja ves narod, vsi sloji in stanovi, ker jo opravljamo v spravo za grehe vsega naroda. Iz nje pa mora vsemu narodu priti novo krščansko prerodenje v verskem in navnem življenju. Zato so jo vsi dobri in verni pozdravili z velikim veseljem. Posameznik, naj si je še tako pobožen in bogoljuben, je vendarle tudi pred Bogom ta-

ko rekoč brez moči, če premišluje, kako ogromne so naloge za versko in navnno prerodenje enega naroda, kaj še vsega sveta. S skupno vseljidsko pobožnostjo pa se zganejo vse duhovne sile, ena podpira drugo, vse imajo isti cilj, neka prej nepoznana verska gorečnost prevzame javno mišljenje in splošna pripravljeno in dobra volja je pridobljena.

Navdušenje in dobra volja za spravno pobožnost ne sme usihati, upadati, pojemati pod silo kakih drugih gesel. Vsi katoličani se morajo zasebno in javno z vsemi primernimi sredstvi truditi, da zadostilna pobožnost pride in ostane letos med vsemi akcijami na prvem mestu. Pobožnost do Srca Jezusovega mora

biti letos središče in žarišče vsega našega verskega delovanja. K temu nas spodbujajo vsa škofova priporočila, vse pridige in navodila duhovnikov, temu cilju imajo služiti naše verske organizacije, vsa sredstva propagande, tiska in agitacije od osebe do osebe. Potreba zadoščevanja je vsestransko utemeljena, naroča jo sam Bog na premnogih straneh svojega razodetja, o njej govore resnični dogodki, zapisani v Sv. pismu stare in nove zaveze; neizogibno nas silijo k zadoščevanju strašne šibe božje in puštošenja, ki zadevajo svet.

Zadoščevanje za lastne in tuje grehe, za krivdo svojega naroda in drugih narodov! V tej pobožnosti ne najdeš nobene sebičnosti, nobene ozkosrčnosti in omejenosti, nobene oddaljenosti od potreb in nadlog vsakdanjega življenja, nobene preživelosti ali nesodobnosti krščanstva, nobenega nepoznavanja današnjih razmer. Nasprotno! Ob tej pobožnosti bomo pogledali v najvažnejša vprašanja našega narodnega življenja, spoznali bomo trdne temelje in nezmotljive smernice za njegov verski in nra-vni napredek. Odkrile se nam bodo napake našega ljudstva, ki jih je treba obsoditi in zavreči, potem pa iskati rešne poti in ljudstvu vlivati poguma in zaupanja in krepiti moralne sile za pre-rojenje. To mora ljudstvo pripeljati k spoznanju, da pozabi razcepljenost, spore, sovražnost in da strne svoje zdrave moči v eno samo silno voljo, da prerogeno vstane k novemu življenju.

Devet prvih petkov je služba Bogu in hkrati služba pravim ljudskim koristim. Krščanstvo, če je pravo, nas mora v prvi vrsti učiti, da svoje moči duha in telesa stavimo v božjo službo, da iz ljubezni do Boga delamo za njegovo čast. V nič manjši meri pa je pravo krščanstvo tudi glasnik ljubezni do bližnjega, dobrotelosti in odrešenja iz trpljenja. Krščanstvo oznanja nauke to-lažbe, obrača misli od križa in trpljenja k poveličanju in vstajenju, od sedanjih bolečin kaže na zasluženje in prihodnje plačilo, iz smrti vodi v življenje. V stanju zemeljskega življenja ljudi očiščuje

greha, jim odpušča krivdo, spreobrača njih voljo od slabega k dobremu, jih utrjuje za kreposti, jih uči tudi prenašati neizogibno zlo. Božje Srce, ki je sedež dobrote, ljubezni in usmiljenja, pa neprestano z molitvami prosi in roti: Prizanesi, Gospod, prizanesi svojemu ljudstvu, ki Te ponižno prosi, in odvrni šibe svoje jeze, ki jih za svoje grehe zaslužimo! In tako se po teh zadostilnih molitvah šibe božje jeze spreminjajo ske-sanim srcem v blagoslov.

Kaj ta zadostilna pobožnost od nas zahteva? Najprej trdnega prepričanja, da pomeni največje odrešilno dejanje za naš narod, ki ga moremo najuspešneje reševati z resnico in milostjo božjo. Zato možato in vztrajno opravljajmo pobožnost devetih prvih petkov! Vsak, ki javno vrši to pobožnost, si živa pridiga, vabilo, privlačna sila za druge. Zadoščevanje priporočaj, zagovarjaj, utemeljуй vsakomur, kdor ga še ne razume! Če ga kdo smeši in zavrača, ne molči in ne pusti napadov nanj! Če kdo agitira proti narodni pobožnosti, mu odgovori s tem večjo vneto za pridobivanje v svojem okolju! Utruj omahljivce, podpiraj šibko voljo, premaguj strah pred žrtvami! Razblini onim, ki so se veri odtujili, njih pomisleke zastran spovedi in strah, da bi naenkrat postali taki »pobožnjaki«, če bi hodili k zakramen-tom vsak mesec! Čim večje žrtve, tem večji uspeh! Nobena velika stvar se ne doseže brez žrtev. In največ veselja imaš s tem, za kar si največ žrtvoval. Naj bodo žrtve, če je treba, naravnost velikodušne! Videl boš, da se Bog v velikodušnosti ne da prekositi.

Vsi, ki opravljamo zadostilno pobožnost, stojmo za njo kot en mož, vsi enih misli, enega srca. Naša vera in zaupanje, naše molitve in žrtve, naše spovedi in obhajila naj ustvarijo brez vsake zunanje manifestacije javno mnenje, tiho, a silno osvajalno versko gibanje. In to tiho gibanje v naših vernih srcih bo rodilo svoj sad. Izkazalo se bo, da je naše krščanstvo živo, osvajalno, odrešilno! S takim krščanstvom hočemo služiti Bogu in svojemu narodu.

Al. Strupi.

Sveti oče krščanskim materam

(Konec.)

Kršćanska mati in Katekizem.

Če je domač pouk še tako moder in presrčen, za krščansko vzgojo vaših sinov in hčera ne zadošča, temveč ga je treba dopolniti in završiti z mogočno versko oporo. Vam ob strani mora stati od krstnega kamna duhovnik s svojo duhovno in pastirsko veljavo in s svojo očetovsko skrbjo. Ve pa morate z njim sodelovati, ko podaja prve nauke pobožnosti in Katekizma, ki so temelj trdne vzgoje, in je zato potrebno, da jih tudi vi zadostno in zanesljivo poznate. Kako bi mogle učiti to, česar ne znate?

Učite ljubiti Boga, Jezusa Kristusa, Cerkev, našo Mater, cerkvene pastirje, ki vas vodijo. Ljubite Katekizem in priljubitega ga vašim otrokom! Katekizem je veliki zakonik ljubezni in strahu božjega, krščanske modrosti in večnega življenja.

Pomočniki pri vzgoji otrok.

Pri vzgojnem delu, ki je tako mnogostransko, boste tudi začutile potrebo in dolžnost, zateči se k drugim pomočnikom. Izberite krščanske pomočnike, kakor ste ve, in z vso skrbjo, kakršne je vreden zaklad, ki jim ga izročate: vera, čistost, pobožnost vaših otrok. Toda ko jih boste izbrale, nikari ne mislite, da ste zato ve proste nadaljnjih dolžnosti in čuječnosti. Če so ti učitelji in učiteljice še tako imenitni vzgojitelji, iz vaših otrok ne bodo mogli Bog ve kaj napraviti, če ne boste ve z njimi sodelovale. Kaj šele, če bi njih trudu naravnost zoprvali in nasprotovali, namesto da bi ga podpirali in krepili? Kaj če bi vaše slabosti in predsodki iz lju-

bezni, ki je v resnici gola sebičnost, doma podrli to, kar se je dobrega zgradilo v šoli, pri krščanskem nauku, v katoliških društvih, kjer so vaši vzgojni sodelavci skušali začrtati značaj in naravnati pobožnost vaših otrok!

Kaj storiti s težko vzgojljivimi otroki?

»Toda,« poroče ta ali ona mati, »dandanes je z otroki velik križ. Iz mojega sina, iz moje hčere se ne da nič narediti; prav nič ne morem doseči.«

Res je: ni malo dečkov in dekl�ic pri dvanaajstih ali pri petnajstih letih, ki kažejo, da so za vzgojo nedostopni. Toda zakaj? Zato, ker se jim je takrat, ko so imeli dve leti ali tri, vse dovolilo in se jim je spolnila vsaka želja.

Res je: so nehvaležni in uporni otroci; toda ali ta zaprti, trmasti, brezčutni deček zato, ker ima take napake, ni več vaš sin? Če bi bil bolan ali pohabljen, mar bi ga manj ljubili kakor njegove brate? Bog vam je zaupal tudi njega: glejte, da ne postane izvržek družine!

Nihče ni tako divji, da bi se ne ukrotil z negovanjem, s potrpežljivostjo, z ljubeznijo; in prav redek bo primer, da bi se vam ne posrečilo v tej kameniti in hriboviti zemlji vzgojiti kakšno cvetlico pokorščine in kreposti, samo da se ne spozabite, da bi s pristransko in nespametno strogotostjo oplášili zalogo dobre volje, ki je v tej ponosni dušici skrita.

Vso vzgojo vaših otrok bi pokvarili, če bi kdaj v vas odkrili (in Bog ve, če imajo oči za to!), da kateremu dajete prednost in ga imate rajši, drugega pa

mrzite. Za vas in za vašo družino je potrebno, da vsi čutijo in vidijo v vaših tehtanih strogostih prav tako kakor v vaših bodrilnih in ljubeznivih besedah

enako ljubezen, ki ne dela razlike med otroki razen tako, da hudo kaznuje in dobro pospešuje. Saj ste vse enako prejeli od Boga!
J. Š.

Marija v templju ...

(»Kakor je rečeno v postavi...« Lk 2, 24.)

*So dnevi dotekli,
že v tempelj hitiš,
da z Detetom božjim
postavo zvršiš.*

*Ko milost obreda
prejeti želiš,
ponižnost ljubiti
nas z zgledom učiš.*

*Očistiti hočeš
Devica se ti,
ki greh se nikoli
doteknil te ni.*

*Devica in Mati,
oj prosí Boga,
naj da nam ponižnost
in čistost srca!*

Fr. Neubauer.

Mojzes in elektroni

Davne zgodbe za naše dni.

Prve Mojzesove knjige prvo poglavje in začetek druge.

V začetku je Bog ustvaril nebo in zemljo. Zemlja pa je bila pusta in prazna in tema je bila nad brezdanjim vodovjem; in duh božji je vel nad vodami.

Bog je rekel: »Bodi svetloba!« In bila je svetloba. Bog je videl, da je svetloba dobra. Bog je torej ločil svetlobo od teme. In Bog je imenoval svetlobo dan in temo je imenoval noč. In bil je večer in bilo je jutro, prvi dan.

Bog je rekel: »Bodi oblok sredi vodá in naj loči vode od vodá!« In Bog je naredil oblok ter ločil vode, ki so bile pod oblokom, od vodá, ki so bile nad oblokom. Zgodilo se je tako. Bog je imenoval oblok nebo. In bil je večer in bilo je jutro, drugi dan.

Bog je rekel: »Zberejo naj se vode, ki so pod nebom, na enem kraju in naj se prikaže kopno.« In zgodilo se je tako. Bog je kopno imenoval zemljo, zbrane vode pa je imenoval morja. Bog je videl, da je dobro. Nato je rekel Bog: »Naj požene zemlja zelenilo, zelišče, ki rodi seme, in drevje, ki rodi sad po svoji vrsti, katerega seme je v njem na zemlji.« Zgodilo se je tako. Zemlja je pognala zelenino, zelišče, ki rodi se-

me po svoji vrsti, in drevje, ki rodi sad, katerega seme je v njem po njegovi vrsti. Bog je videl, da je dobro. In bil je večer in bilo je jutro, tretji dan.

Bog je rekel: »Naj bodo luči na nebesnem obloku, da bodo razsvetljevale zemljo.« Zgodilo se je tako. Bog je naredil dve veliki luči: večjo luč, da bi gospodovala dnevu, in manjšo luč, da bi gospodovala noči, in zvezde. Bog jih je postavil na nebesni oblok, da bi svetile na zemljo in gospodovala dnevu in noči ter ločile svetlobo od teme. Bog je videl, da je dobro. In bil je večer in bilo je jutro, četrty dan.

Bog je rekel: »Naj mrgolé v vodah živa bitja in ptice naj letajo nad zemljo pod nebesnim oblokom...« In Bog je ustvaril velike morske živali in vsa živa gíbajoča se bitja, ki mrgolé v vodah, po njih vrstah, in vse krilate ptice po njih vrstah. Bog je videl, da je dobro. Bog jih je blagoslovil z besedami: »Plodite se in množite ter napolnjujte vode po morjih in ptice naj se množijo na zemlji.« In bil je večer in bilo je jutro, peti dan.

Bog je rekel: »Zemlja naj rodi živa bitja po njih vrstah, živino, laznino in zveri zemlje po njih vrstah.« Zgodilo se je tako. Bog je naredil zveri zemlje po njih vrstah, ži-

vino po njenih vrstah in vso laznino po njenih vrstah. Bog je videl, da je dobro.

Bog je rekel: »Naredimo človeka po svoji podobi in sličnosti; naj gospoduje ribam morja in pticam neba, živini in vsem zverem zemlje in vsej laznini, ki lazi po zemlji!« In Bog je ustvaril človeka po svoji podobi, po božji podobi ga je ustvaril, moža in ženo ju je ustvaril. Bog ju je blagoslovil in Bog jima je rekel: »Plodita se in množita ter napolnujta zemljo; podvrzita si jo in gospodujta ribam morja in pticam neba in vsem živim bitjem, ki se gibljejo na zemlji!« Bog je videl vse, kar je naredil, in glej, bilo je prav dobro. In bil je večer in bilo je jutro, šesti dan.

Tako sta bila dovršena nebo in zemlja in vsa njuna vojska. Bog je dokončal sedmi dan svoje delo, ki ga je naredil; sedmi dan je počival od vsega svojega dela, ki ga je naredil. In Bog je blagoslovil sedmi dan in ga posvetil, ker je ta dan počival od vsega svojega dela, ki ga je ustvaril in naredil.

Ko današnji povprečni človek, ki ima malikovalski strah pred znanostjo, prebere svetopisemsko poročilo o stvarjenju sveta, nezaupno skomizgne z rameni: »Otroška, ljudskošolska zgodba za človeka v starih časih.«

Vzamem pa v roke na primer strogo učeno knjigo z naslovom »Današnja znanost«, ki jo je včeraj (v oktobru 1941) napisal predstojnik zvezdarne v Arcetri: G. Abetti, pa berem s svetim spoštovanjem zapisane besede: »Prva Mojzesova knjiga nas je po božji moči poučila, da je svet ustvarjen. To je neizmerna in skrivnostna resnica! A znanstvenih podrobnosti nam ni dala. Te odkriva človek polagoma s svojim razumom in proučevanjem. Tako se нравno vedno bolj dviga in bliža božji veličini!«

Za resničnega učenjaka današnjega časa torej prva stran Svetega pisma ni otroška ali celo otročja zgodba, ampak posoda neizmerne, skrivnostne resnice.

Imenovani naravoslovec namreč pravi, da učenjak pri raziskavanju vidnih stvari pride do ograj, ki so tako visoke, da nikakor ne more čeznje: »Kako se je snov, ki jo študiram, začela, od kod življenje na zemlji itd. Na ta vprašanja znanost sploh ne more odgovoriti, ker to ni njeno področje; a človeški duh mora dobiti odgovor. Dati mu ga moreta in morata le modroslovje in vera.«

*Lurška Marija.
(Za god 11. febr.)*

Takemu širokogrudnemu znanstveniku je poročilo Svetega pisma o stvarjenju sveta vesoljna in skrivnostna resnica!

Isti učenjak pripoveduje, kako se je s tovariši odzval povabilu ruskih zvezdoslovcev, da si ogledajo popolni sončni mrk l. 1936, ki je bil posebno lepo viden v Sibiriji. V eni izmed najlepših leningrajskih cerkev je bila velikanska zvezdoslovna razstava: v nekdanjem svetišču so čudovito predvajali sončni mrk na veličastnem zvezdnatem nebu, »kakor da bi hoteli pred strmečo množico proslavljati stvarstvo«.

V pustinji na pragu Sibirijske so videli v maju šolsko mladino, ki je z učiteljsvom obhajala praznik setve. Šli so v sprevedu z brezovo vejo v roki in peli so na čast materi narodi.

»Ko bodo cerkve vrnili bogoslužju, se bodo množice spet gnetle vanje, zakaj razum in srce bosta hotela zvedeti to, kar jima znanost ni mogla povedati.«

Svetopisemska zgodba o stvarjenju sveta da bi bila bajka! Ne, bajka je na primer to, kar so o postanku sveta pripovedovali severni Germani: Pravelikana Imirja so usmrtili drugi velikani, toda vsi so utonili v njegovi krvi. Le eden se je rešil z brzim čolnom in je bil tako oče novega rodu velikanov. Burovi sinovi so iz Imirjevega trupla ustvarili nov svet; iz mesa so naredili zemljo, iz krvi vodovje, iz kosti skalovje, iz las gozdove, iz lobanje nebo in iz možganov oblake.

V južni Mezopotamiji, tam, kjer je zdaj Irak, so že v tretjem tisočletju pred Kristusom v šolah učili, kako se je sončni bog Marduk boril z morskoboginjo Tiamat, ki je hotela bogove, svoje sinove, pokončati. Marduk je preklal pošastno Tiamat v dve polovici; iz ene je naredil celino, iz druge pa nebesni oblok.

Kako veličastno in — dejal bi — kako moderno je v primeri s poganskimi bajkami to, kar je o postanku vesoljstva povedal Mojzes na prvi strani Svete knjige.

Moderno, pravim. Lapparent, dosmrtni tajnik francoske akademije znanosti, je dejal: »Če bi moral v 40 vrstah očrtati najbolj pristne pridobitve zemljeslovja, bi prepisal besedilo Geneze, to se pravi: zgodbo stvarjenja sveta, kakor jo je začrtal Mojzes.«

Ko razlaga ta odstavek Sv. pisma, pravi protestant Gottlob Mayer: »Človek bo vedno čutil potrebo razmišljati o najvišjih vprašanih svojega bitja in žitja in o postanku sveta, ki ga obdaja. Preprosti pa vendar tako globokomurni odgovor, ki mu ga tu daje Sveto pismo, so slišali v teku tisočletij številni človeški rodovi in milijoni ljudi so bili z njim zadovoljni. To pa posebno zato, ker o skrivnostipolnem predmetu ne pove ne preveč ne premalo.

Sv. pismo namreč o postanku sveta in stvari, ki so na svetu, sicer veliko pove, odklanja pa hkrati odgovor na celo množico vprašanj, ki sta

jih hrepenenje po znanju in radovednost stavili v vseh časih in jih stavita danes bolj ko kdaj poprej.

Svetopisemska stvariteljna zgodba je preživela tisoče učenih kritik in se tudi danes visoko dviga kakor z božjimi prsti napisana listina, ki nas prepričuje s svojo otroško preprostostjo in z orjaško silnostjo. Da je Bog pisatelja naravnost razsvetlil, se nam zdi že zato verjetno, ker njegovih misli o postanku sveta še nobena poznejša znanost ni ovrгла ali dokazala, da so zmotne.«

Kako otročje je torej, če se na primer današnji človek, ki je nekaj slišal o tako zvani atomski teoriji, spotika, zakaj Mojzes ni razložil, kako je Bog zgradil atome, to je neizmerno majhne delce, iz katerih je sestavljena snov.

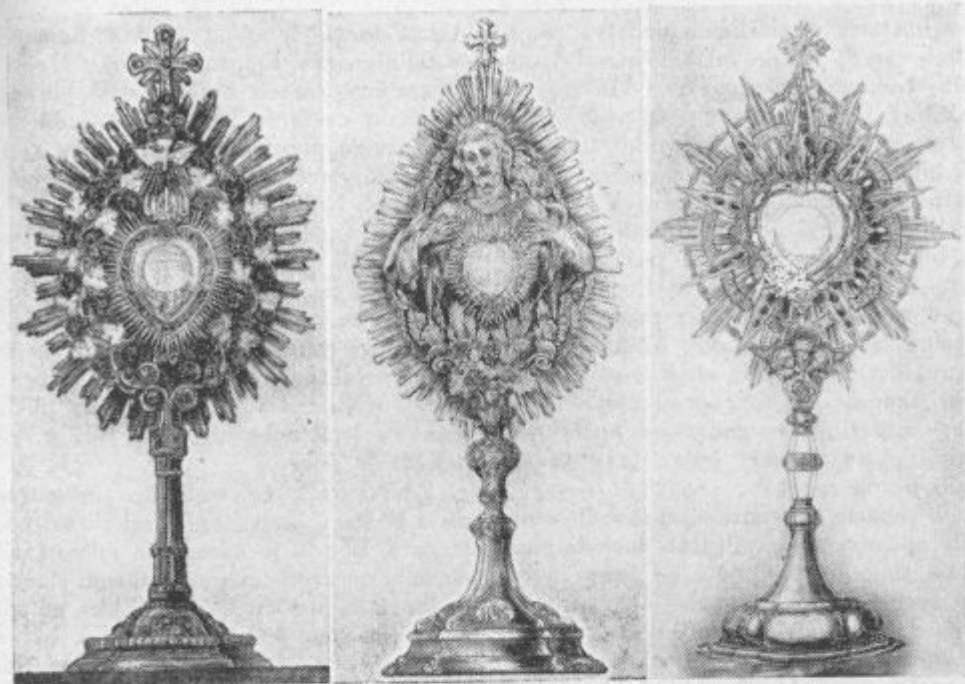
Kako? Ali naj Mojzes pripoveduje, da meri vrsta deset milijonov atomov samo en milimeter; da še v tem neznatnem atomčku stanujejo protoni in nevtroni, elektroni in pozitroni, mezontroni, devtroni in nevtrini; da je atomsko jedro 2000 krat težje ko njegov elektron, čeprav je njegova teža v primeri z najmanjšim novcem kakor novorojenček proti zemeljski obli.

Ne, Bog takih reči Mojzesu ni razodel, ker za večno usodo človeške duše nič ne odločujejo. O tem, kako je zgrajen atom, ve Mojzes manj ko naš prvošolec, ve pa nekaj, kar je moderni človek pozabil, namreč, da vsa materija izhaja iz božjih rok in torej ni od večnosti. Atom, materija, človek — same stvari, zajete iz nič.

Fahlenbrach je pred kratkim zapisal v prirodoslovnem listu »Kosmos«, da je nauk o atomih treba pregledati in popraviti vsaj vsakega pol leta. Ko pa je na podbojih Svetega pisma vdolbeno z mogočnimi črkami: »V začetku je Bog ustvaril nebo in zemljo«, ne bo nikoli potreben popravek.

Po francoski svetovni razstavi l. 1936, ki je svetu pokazala današnje zmagoslavje snovi in sile, je izšla knjiga, ki hoče pokazati, »kako veličastna in očarujoča je zgradba sodobne fizike (naravoslovja)«. Naslov ji je: Snov in svetloba (Matière et Lumière) in spisal jo je

Monstrance z okencem v obliki Srca Jezusovega.

z Nobelovo nagrado odlikovani član francoske znanstvene akademije Louis de Broglie. Kaj ugotavlja ta veliki poznavalec prirode in njenih postav? Že v uvodu pravi: »Ko računamo, da je tega, česar ne vemo, veliko več kakor pa tega, kar vemo, nas malo mika, da bi delali prenačljene sklepe. Ko bomo poznali — če jih bomo sploh kdaj poznali — tajnosti, ki se skrivajo v naročju atomskega jedra, ki je tisočmiliardkrat manjše ko najmanjša pršica, ali smo gotovi, da bo to znanje pripomoglo k resničnemu napredku človeštva? Ne. Kajti za ta napredek je veliko bolj treba, da se dvigamo duhovno in npravno, kakor pa da zadovoljujemo stvarne potrebe življenja, ki bo že po svoji naravi ostalo vedno revno in bedno.

Tako govori veliki znanstvenik, ki šest dni dela v potu svojega obraza, sedmi dan pa počiva in se klanja Stvarniku pred istimi oltarji, kjer je pobožno molil Andrej Marija Ampère, »brez katerega bi bili vsi čudoviti napredki sodobne fizike zadeli na ovire ali se vsaj zakasnili« (Brogliejeve besede ob stolet-

nici Amperjeve smrti 7. 3. 1936). In ko predseduje razdelitvi nagrad na Pasteurjevi šoli, roti dijake, da naj ne zemarjajo npravne vzgoje, češ da »bi drugače omika kljub vsej tvarni popolnosti bila le izumetničena oblika barbarstva«.

Kako imenitna in pomembna je torej zgodba šestih stvariteljskih dni tudi v luči današnje znanosti, za človeka 20. stoletja po Kristusu. Kakor je lepo rekel španski zvezdoslovec Antonio Romana v spisu »O svetu in njegovem izvoru s pogledom na znanost in vero«: Bog je hotel na prvi strani Sv. pisma razodeti ljudem dve resnici, ki jima je dodal prav tako osnovno važen verski predpis. Ti resnici sta: Bog je vse ustvaril — Bog je ustvaril človeka po svoji podobi. Zato predpis: Človek ne sme živeti kakor živali, da bi se ukvarjal samo z zemeljskimi rečmi, ampak mora v določenih presledkih imeti nekatere dni za počitek, da se peča z nebeškimi rečmi.

»Bog je ustvaril nebo in zemljo,« to se pravi: vse stvari, kar jih je, je naredil Bog s svojo vsemočnostjo iz nič.

Preprostemu izraelskemu ljudstvu, ki je živelo sredi malikovalskih narodov, je bilo treba prav nazorno, določno in razumljivo povedati, da so prav vse stvari izšle iz božjih rok, tudi tiste, ki jih njih poganski sosodje po božje časté. Zato ni bilo dosti reči samo: »V začetku je Bog ustvaril nebo in zemljo«; treba je bilo nazorno pred oči postaviti, katera in kakšne stvari je Bog naredil. Prav zato tudi je Mojzes razdelil stvariteljno delo na več dni. Ni hotel reči: Prav šest dni je Bog stvaril, ampak: V šest skupin sem razporedil vse, kar je Bog ustvaril, da vendar ne boste pozabili: Vse stvari brez izjeme so delo božjih rok!

V novem slovenskem prevodu stoji tale opomba: »V prvih treh dneh se nam kaže ‚delo ločitve‘ (luči od teme, neba od zemlje, kopnega od morja), v zadnjih treh dneh pa ‚delo okrasitve‘ (n. pr. neba s soncem, luno in zvezdami, zemlje z rastlinami itd.). Po teh delih, v katerih se v glavnih obrisih pove, kaj je bilo ustvarjeno, se razstavlja vse ustvarjeno na šest dni, ne da bi se s tem določil čas, v katerem je bilo delo posameznih dni izvršeno. Deli se pa na šest dni, da bi imel človek zgled, kako naj šest dni dela, sedmi dan pa počiva.«

S posebno krepkim poudarkom pa Sv. pismo pribije, da je Bog ustvaril tudi sonce in luno. To je bilo zato tako potrebno, ker so vsa ljudstva okrog Izraelcev malikovala zvezde, zlasti pa

Asirci sonce, luno pa Arabci, Sumerci in Babilonci. V Egiptu je prav v Mojze-
sovem času faraon Amenofis IV. odredil izključno češčenje sonca, pri Judih je pa pozneje posebno kralj Manase gojil to malikovanje in ga je vtihotapil celo v tempelj (4 Kr 21, 5).

Kako imenitno se v tej zvezi slišijo besede, ki jih govori sam Bog: »Naj bodo luči na nebesnem obloku in naj služijo za znamenja. — Bog je naredil dve veliki luči: večjo luč, da bi gospodovala dnevno, in manjšo luč, da bi gospodovala noči, in zvezde. Bog jih je postavil na nebesni oblok. Bog je videl, da je dobro.«

Zdaj človek ve, da sonce in mesec nista bogova, kajti Bog je rekel, naj nastaneta, Bog ju je naredil in ju postavil na nebesni svod ter jima odkazal službo podnevi in ponoči. Če bi Mojzes ne bil sonca in lune posebej imenoval, bi se bili preprosti ljudje prav gotovo motili, češ, vse je Bog ustvaril, le sonca in meseca ne!

Sonce, luno in zvezde bi bil navdih-njeni pisatelj lahko dejal kar v prvi dan, ko Bog govori: »Bodi svetloba!« Pa jih tudi zato ni, da bi ne stale na čelu drugim stvarim. Postavil jih je v četr-ti dan, kar v sredo med druge stvari, da se vidi, kako niso pred Bogom nič več ko druge, celo nič več ko trava tretjega dne, »ki danes stoji in se jutri v peč vrže.« (Mt 6, 30.)

(Dalje.)

J. Šimenc.

Sveti Simeon

*V hram božji prihajal
je starček vsak dan:
Mesija je čakal —
rešenja željan.*

*Navdahnjen od zgoraj
Gospoda spozna,
in v detelu móli
Vladarja sveta.*

*V naročje ves ganjen
je Dete sprejel,
in Bógu iskreno
zahvalo zapel.*

*Ko je v Rešenika
zamaknjen drhtel,
ga dih je nebeški
docela prevzel.*

*Kar dolgo je čakal
je spolnjeno zdaj:
zažélel je smrt si,
da pelje ga v raj.*

Slavko Ljubniški.

Bog je ljubezen

II.

Naša krivda...

V nekem samostanu je bilo, tako vsaj se pripoveduje. Samostanska perica, ki je na vsak način hotela veljati za popolno, je prosila samostanskega predstojnika, naj njeno popolnost preskusi.

»Bom že, bom že,« je odgovarjal predstojnik, pa je svoje besede ali pozabil ali se pa vsaj delal, da jih je pozabil.

»Gospod, ali boste vendar že preiskali, če je moja popolnost kaj veljavna,« je ponovno vprašala predstojnika.

»Bom že, bom že,« je nedovčakano žensko gospod miril in tolažil. Pa je čakala in čakala in tudi že skoraj pozabila na svojo prošnjo.

Po dolgem času je nekega dne, ko je perica prinesla zavrženo perilo, ukazal predstojnik samostanskemu bratu: »Brat Luka! Prinesite meter, bom rjuhe premeril, če so še zadosti dolge.«

»Kaj pa mislite!« se vtakne vmes perica, »kaj pa hočete, gospod superior! Mar mislite, da nisem poštena? Še nikjer, kjer sem prala, niso kaj takega poskušali. Sedaj pa to! To je pa že preveč!«

»Preskušnja je bila, preskušnja,« se je zasmejal predstojnik, »pa si jo slabo prestala.«

»Joj, gospod superior, zakaj mi pa niste tega naprej povedali?« je osramočena zjavkala perica.

Tale pripovedka mi prihaja v glavo, ko se svet vprašuje, zakaj nam ni Bog tega naprej povedal, da bo prišla preskušnja nad nas in nad vesoljni svet. Zakaj?

Zdi se mi, da se je tudi Podlesnikov oče grabil za sivo glavo, ko so radovedne ženske hotele vedeti, kako da bi naši časi ne bili res prava in sama čista kazen božja.

»Malo že vem, kako jo bom speljal,« je govoril sam pri sebi, »malo se bom pa moral zateči k našim gospodom,

potem bo pa že šlo. Saj imam tudi jaz otroke in preskušati tudi smem, če so otroci pametni, pošteni in zanesljivi. Če jaz smem svoje otroke preskušati, pa bi Bog v nebesih ne smel nas na piko vzeti!«

S temi mislimi v glavi je korakal proti župnišču. Od druge strani so mu pa spet silile nove misli v glavo: »Kaj pa, če bodo te in druge ženske povedale, kje zajemam svojo učenost? Potem me bo pa sram pred njimi. Sram? Kaj me hoče biti sram. Nihče ne pade učen z nebes. Nihče!«

V tem pride nasproti Kovačeva mati vsa objokana, sama vase pogrznjena.

»Kaj pa bo, mati, kaj? Kaj bo dobrega?«

»Kaj če biti dobrega, ko pa od vseh strani prihajajo same slabe novice! Pomislite! Naš Francelj —«

»Je padel?«

»Ne! Ni padel. Samo ujet je.«

»No, potem še ni toliko hudega. Samo, da je živ!«

»To lahko govorite vi, ki imate še vse doma. Naš Francelj je pa ujet, ujet. Kaj mi pomaga, če je pa v nasprotnikovih rokah! Doma ga ni. Delati ne more. In morebiti ga nikoli več ne bo nazaj. Oh! Strašno nas je Bog zapustil. Kaj smo se mu neki zamerili!«

»Zapustil? Mati, če le mi nismo nje ga zapustili?«

»Zapustili? Kdaj? Kako? Kaj sem pa naredila!«

Govorila je to s tako ihto, da se je videlo, kako je užaljena, kako jo je Podlesnikova pripomba zbolela.

»No, no! Nič ne očitam. Vendar pa berem v Sv. pismu besedo sv. Pavla, ki trdi o sebi, da nima sicer ničesar na vesti, pa da v tem še ni opravičen. Pa se — tako pravi — tudi sam ne sodi, Bog je, ki ga bo sodil.«

»Kdo pa more nositi vse Sv. pismo v glavi!«

»Ga tudi ni treba. Toliko pa je vendar dobro, če vemo, da nam ni treba

»Resnično povem ti, danes boš
z menoj v raju.«

(Lk 23, 43.)

samega sebe preveč poviševati in vso krivdo za naše težave Bogu nakladati. Tako radi se postavljamo na stran farizeja, ki se je Bogu zahvaljeval, da ni tak, kakor so drugi ljudje in se bahal, da se dvakrat na teden posti in rad daje desetino od vsega, kar ima. Pa ga Bog zaradi tega ni pohvalil, pač pa se je zavzel za uboge cestinarja, ki se je tam v ozadju templja na prsi trkal in prosil, naj bi bil Bog milostljiv njemu, grešniku. Ali ni tako, mati?»

»Vi zmeraj kaj najdete, da imate prav.«

»Vesela je resnica, ki jo uči Gospod; to zvesta je vodnica, ki kaže k Bogu pot.«

»No, pa z Bogom!«

Podlesnik jo je mahnil naprej v zavesti, da je le malo ranil farizejstvo Kovačevih, mater in očetov, pa tudi

fantov in deklet, ki imajo sami sebe za dobre in za najboljše ljudi in se drže, kakor da je Bog kriv vsega hudega.

»No, kaj bo dobrega, oče?« je na Podlesnikov pozdrav zastavil vprašanje gospod župnik.

»Glave bi rad ljudem tako zasukal, da bi bolj prav mislili in bolj prav Boga in njegova dela presojali.«

»To si upate?«

»Upam in — ne. Brez vaše pomoči in brez vaše besede ne bo šlo. Rad bi pa videl, da me ne izdaste, če iščem vaše pomoči.«

»In božje, Podlesnik, in božje. Nič ni ta, ki sadi in nič ta, ki zaliva; Bog je, ki daje rast. Tako nekako se glasi božja beseda. Mar ni tako?«

»Je! Vi vedno prav govorite in prav učite.«

»Z božjo pomočjo. Pomaгал vam bom pa rad. Vidite, to, kar imate v mislih, to je prava in resnična Katoliška akcija.«

»Da je?«

»Je, je! Vidite, koliko je še med nami ljudi, ki mislijo, da je bistvo Katoliške akcije ljudi pred župnikom tožiti, jih v nič devati in jim veljavo jemati. Po mojem je bistvo Katoliške akcije obseženo v telesnih in duhovnih delih usmiljenja.«

»In tako lahko pri KA pomagam, da sam ne vem, kdaj, in ljudje ne bodo vedeli, kdaj in kako.«

»Je vseeno, če ne vedo. Če jim bomo pa glavo in pamet in misli tako zasukali, da bodo pravilno mislili o Bogu in o sebi, bomo izvršili veliko dobro delo.«

Moža sta se še dolgo pogovarjala in si delala načrte. Nazadnje sta se še pristrčno poslovila s sklepom, da z delom ne bosta prenehala, dokler jima ne bo zapel zvon pri cerkvi Matere božje. Zakaj KA je delo, ki ga mi sami ne bomo izvršili, ampak zapuščali ga bomo naslednjim rodovom do sodnega dne...

J. Langerholz.

Molitve najbolj potrebni

Kdo so ti? To so tisti, ki stoje na pragu večnosti in bodo zdajzdaj stopili pred božjega Sodnika, da jim odloči večno usodo.

Povejte, kdo je bolj potreben molitve? Kdo je bolj potreben pomoči kakor tisti, ki se potaplja? Če mu še pravočasno vržeš vrv nasproti, da se je oprime in ga potegneš z njo iz valov, si ga rešil. Bog ve, koliko duš bi se z gorečo molitvijo v zadnjih trenutkih še rešilo!

Zakaj za umirajoče tako malo molimo? Kako da tako malo čutimo potrebo po tej molitvi? Pri molitvah dodati še en Očenaš za umirajoče — ni veliko — a še tega ni. Smo pač taki, da mislimo pri molitvi le preveč s a m i n a s e. Lastno zdravje, lastno imetje, lastna hiša, lastno polje, lastna živina nam je več kakor vse duše.

Posebno zdaj, v tej dolgi kruti vojski, bi se moralo za umirajoče v s e v p r e k moliti: po cerkvah in po hišah, skupno

in zasebno. Kolikokrat stotisoč jih je že padlo na sedanjih bojiščih — neprevidenih! Kje so njih duše?... Če en sam človek umrje doma nepreviden, že vprašujemo: Bog ve, kako je z njegovo dušo? Ali se pa pri milijonih ni treba vpraševati?

Toda tudi naše ljudi, naše rojake, morda sorodnike in znance je zadela nesreča, da umirajo nehoti neprevideni: tam, kjer nimajo duhovnika. In koliko je teh župnij! — Ljudje umirajo brez zakramentov! Ali nas ne prevzema strah in žalost, če vemo, da morajo ljudje umirati — neprevideni! Saj za vse drugo bi nazadnje človek duhovnika za nekaj časa že pogrešil, a če pride smrt, ga ne more pogrešati. In vendar ga mora!

Toda če ima bolnik na smrtni postelji dosti časa, da se na smrt pripravi, si že še pomaže, če je za to potrebo poučen, kako si mora pomagati. Vprašanje je le, če ljudje vedo, kaj je po-

*Marijina družba: Verpogliano di Vipacco.
(Glej dopis!)*

polno kesanje in če znajo popolno kesanje obuditi. Kdor ga v življenju ni obujal, kdo ve, če ga bo na zadnjo uro znal obuditi? Če ne bo samo nepopolno kesanje — iz strahu pred božjo kaznijo. Tako nepopolno kesanje pa — kakor bi moral vsakdo vedeti — brez spovedi greha ne izbriše. Ne strah, marveč le popolna ljubezen do Boga — in z njo popolno kesanje spravi in združi grešnika z Bogom.

Pomagajmo reševati potaplajoče se! Molimo za umirajoče in tiste, ki so na tem, da neprevideni umrejo! Molimo seveda tudi za mir — a ne samo za naš mir, molimo, da bi tudi umirajoči in umrli našli večni mir! Darujmo v ta namen sv. maše, sv. obhajila, kri-

žev pot in lastne žrtve. Prav posebno pa je lahko misliti na umirajoče pri rožnem vencu, ko neprestano prosimo Marijo za pomoč »ob naši smrtni uri«. Ne samo ob moji, ampak naši, nas vseh, ki bomo umrli, vseh posebno, ki bodo v kratkem umrli, a najbolj onih, ki bodo umrli nanagloma, neprevideni!

To se mi zdi najpotrebnejša in Bogu močno prijetna molitev. In za vse trpeče tudi: za izgnance in po svetu blodeče, stradajoče in prezebajoče. Ti vsi naj nam bodo vsak dan stalno na mislih pri naših molitvah!

Iščimo tudi v molitvi božjega kraljestva — rešujmo duše! — vse drugo se nam bo navrglo. J. Kalan.

Slovenski pregovori

O slepcih:

Ako slepec slepca vodi, oba v jamo padeta.

Čemu slepcu zrcalo?

Ljubezen ima četvere oči, pa je vendar slepa.

Največji slepci bi radi vidce vodili.

Slepec ne more slepca voditi.

Slepcu ne pomagajo naočniki.

O oltarju:

Če pride satan v cerkev, se spravi precej na oltar.

Kdor oltarja ni videl, se peči klanja.

Kjer ima Bog en oltar, ima hudič dva.

Vsak oltar ima svoj križ.

Zakon brez otrok, je kot oltar brez svetnikov.

J. Šašelj.

Pozabljena obljuba

Ponižno vsi priznavamo, da smo se Slovenci v zadnjih desetletjih močno odtujili Bogu in njegovim zapovedim. Ne najdemo skoraj zapovedi, ki je ne bi prelamljali, nekatere izmed njih pa smo naravnost poteptali v prah. In med temi poteptanimi so bile ravno najvažnejše zapovedi. Ni dvoma, da je več vzrokov, ki so nas privedli tako daleč. Vendar se mi zdi, da je najvažnejši v tem, ker pozabljamo na največjo obljubo svojega življenja — na krstno obljubo.

V zgodovini narodov se je nekaj podobnega že večkrat zgodilo. Naj zado- stuje, da navedemo le en primer: V pokrajini Sens (Sans) na Francoskem je konec 15. stoletja zavladala med ljudstvom silna propalost. Tedaj se je v tem mestu na ukaz Ludovika Debonnaire (Deboner) sešel cerkveni zbor, ki se je

izrazil, da je glavni vzrok verskega propada med ondodnim ljudstvom, ker več ne ve, kako naj po krstni obljubi živi. Isti cerkveni zbor je izjavil, da je naj- uspešnejše sredstvo za odpravo tega zla, če pripravijo ljudi do tega, da bodo obnavljali krstno obljubo.

Istege mnenja je bil tudi tridentski cerkveni zbor, ki je oskrbel poseben Katekizem. V tem Katekizmu se naroča župnikom, da morajo z verniki pogosto obnavljati krstno obljubo. Prav tako naj vernikom večkrat v spomin pokličejo, da so sklenili zvezo s Kristusom in da so se mu izročili kot podložniki svojemu Odrešeniku in Gospodu.

Sv. Tomaž poudarja zlasti to dejstvo, da smo se pri krstu odpovedali hudobnemu duhu in njegovemu napuhu, kar jasno kažejo besede krstne obljube

same. Sv. Avguštin pa pravi, da je krstna obljuba največja zaobljuba in da je ni mogoče nikdar razveljaviti. Isto resnico soglasno potrjujejo učitelji cerkvene prava.

In vendar, kako lahkomišljeni smo glede tega, kar smo obetali pri svetem krstu! Kako malo jih je, ki bi se vestno držali vsega tega. Od kod izvira ta splošna nezvestoba, če ne od tod, ker ne mislimo skoraj nič na krstno obljubo in zato več ne spolnujemo dolžnosti, ki smo jih prevzeli. Vsa ta pozaba pa spet izvira od tod, ker skoraj nihče sam od sebe ne obnovi prijateljske zveze, ki jo je sklenil z Bogom po svojem botru ali botri.

Pri tem se ne more nihče izgovarjati: To obljubo so storili le moji botri in jaz sam o vsem tem nisem ničesar vedel. To je res. A obljuba kljub temu vsakega veže, saj so naši botri obljubili samo to, kar je za naše zveličanje neobhodno potrebno. V našem imenu so se odpovedali hudobnemu duhu in vsem njegovim delom in izpovedali vero v vse, kar uči katoliška Cerkev.

Resnično! Na svojo največjo zaobljubo smo le preveč pozabili. Še celo botri sami so se komaj kje zavedali, kako nekaj velikega in nepreklicnega obljubujejo namesto otrok, ki so jih prinesli h krstu. Krstna obljuba je postala le obredni obrazec za krst. Obnavljajo jo kvečemu še prvoobhajanci. Pa tudi zanje morda nima ta ponovitev Bog ve kakega pomena, ko jim vsebina še premalo prodre v zavest. Od odraslih se pa velika večina niti enkrat v življenju ni spomnila na krstno obljubo, kaj šele, da bi jo obnavljala in spolnjevala.

Od sedaj naprej mora biti drugače. Duhovniki bodo nanjo ob vsaki priliki opozarjali in jo z verniki obnavljali.

† Majda Leben, članica MD, Horjul.
(Glej dopis!)

Tako se nam bo ta največja obljuba bolj živo vtisnila v spomin. Pa tudi verniki sami jo bodo morali pogosto obnavljati. Primerna prilika za to je čas po spovedi, pred ali po sv. obhajilu. Na vsak način pa morajo to storiti na svoj rojstni ali krstni dan. Taki dnevi niso le za zunanje slavlje, marveč priganjajo za duhovno obnovo. Na ta dan ali v nedeljo nato naj gre godovnjak k sv. zakramentom. In ob tej priložnosti naj res zbrano in z vso resnobo obnovi krstno obljubo. Tega se morajo navaditi že otroci, ki bodo morali to prevažno versko vajo ohraniti za vse svoje življenje.

Če bomo tako delali, ne bo krstna obljuba za nas več pozabljena obljuba, temveč nam bo vodilo za vse naše versko udejstvovanje. Janez Veider.

«Le pravica in ljubezen moreta lice sveta spremeniti. Brez teh dveh bo svet ostal jama razbojnikov. Napravimo povsod pravici pot; napolnimo svet z ljubeznijo, pa ga bomo preustvarili.»

Brez jeze in prepira. A.: »Močno mi je žal, da vam je moja kokoška cvetice pokvarila.« B.: »Nič hudega; saj je kokoško raztrgal moj pes.« — A.: »Vse v redu, saj je vašega psa moj avto povozil.«

Baragov kotiček

»Baragova zveza« in Baragove devetdnevnic

Tudi v sedanjih časih, ko se odloča usoda narodov — velikih in malih, ne pozabimo na našega največjega rojaka, krščanskega junaka Friderika Baraga. Zdaj še prav posebno ne! Saj potrebujemo njegove priprošnje pred božjim prestolom bolj kot kdaj. Baraga je z vso ljubeznijo v svojem srcu objemal Slovence. Ko se je ves izčrpaval v delu in trudu za svoje uboge Indijance, je pri tem nadčloveškem naporu vendar še vedno mislil na svojo domovino. Ker svojim rojakom ni mogel pridigovati z besedo, jim je govoril s peresom. Na vso moč se moramo čuditi, da je pri teh dolgih potih, silnem mrazu, vednih nevarnostih in toliki skrbi za spreobračanje nevernikov mogel še misliti in to-

liko delati za svoje daljne rojake. Kako je ljubil svojo domovino!

In če jo je ljubil, ko je hodil še po zemlji, je gotovo nič manj ne ljubi, ko jo gleda iz nebes doli. V njem ima naša domovina — na to se zanesemo — svojega toplega priprošnjika pri Bogu. In kdaj ga je bolj potrebovala kakor zdaj?

Ne pozabimo torej — pri vseh drugih skrbeh — na Baraga, ki je — kakor trdno upamo — naš nebeški zavetnik! In pozabili ne bomo!

Pred dobrim letom se je ustanovilo društvo »Baragova zveza«, o čemer je »Bogoljub« že poročal.

»Baragova zveza« ima dvojni namen: 1. da dela za Baragovo beatifikacijo in kanonizacijo; da bi bil proglašen za blaženega in za svetnika; 2. da se usta-

novi slovenska ženska misijonska družba »Baragove sestre«. Na to drugo zadevo seveda toliko časa ni misliti, dokler ni vojne vihre konec. Prispevki v ta namen se seveda že zdaj sprejemajo.

Baragova zveza pa je uvedla tudi dvojno *d e v e t d n e v n i c o*. Prva je »mašna« devetdnevnic. Vsak mesec se opravlja devet dni zapored sv. maša v namen Zveze. Prične se devetdnevnic vedno prvo soboto v mesecu. Te sv. maše naj bi se bile opravljevale pri milostnem oltarju na Brezjah; ker pa tam ni mogoče, se opravlja na Rakovniku pri velikem oltarju ob sedmih.

Druga devetdnevnic je pa »t r a j n a«, to

*V varstvu Srca Jezusovega.
(Znamenje ob župnišču na Rudniku pri Ljubljani.)*

je; nikoli ne preneha. Kako to? Tako, da se vrsti pri tem župnija za župnijo. Ta devetdnevnic je želja našega gospoda škofa, izražena že pred več leti. A ker se prej ni izvršila, jo je vzela v roke »Baragova zveza«. — Devetdnevnic se je že pričela in sicer v rojstni župniji Baragovi, v Dobrničju, s prvim dnevom meseca oktobra. Nato se je nadaljevala po drugih župnijah žužemberške dekanije. Za žužemberško pa pride na vrsto trebanjska dekanija, saj je bila trebanjska graščina Baragova last, ki se ji je velikodušno odpovedal.

Kaj je namen teh devetdnevnic? Za kaj se opravljajo?

1. za vse, ki se v tiskah obračajo s prošnjo do njega, da jim pomaga;

2. za vse člane, dobrotnike in ustanovnike Baragove zveze;

3. prav poseben namen pa je ta, da bi veliki služabnik božji v stiski sedanjih dni prosil za našo domovino, da jo Bog varuje gospodarskega in duhovnega propada. Naj bi naš narod razumel, kaj mu hoče Bog s svojo šibo dopovedati, naj bi se spreobrnil od svojih pregreh in grdih navad, bogokletstva in druge hudobije; naj bi se vrnil z vsem srcem k Bogu, da mu prizanese in ga po sedanji trdi preskušnji zopet oblagodari s svojim blagoslovom.

Zaradi tega namena, ki je zdaj za nas najvažnejši, bo gotovo vsaka župnija, ko pride nanjo vrsta, devetdnevnic rada sprejela in zvesto opravila. Tiskane so za to devetdnevnic posebno knjižice, ki se bodo doposlale v vsako župnijo, kolikor jih bodo želeli. J. K.

Za praznik Lurške Marije

LURD — KRAJ ČLOVEKOLJUBJA

V svetu se vedno bolj zgublja krščanska dejanska ljubezen. Še več! Zdi se, da zginja tudi naravno človekoljubje. Vojskine grozote na vseh področjih in v vseh oblikah nam spričujejo, da stopa na mesto božje hčerke: krščanske ljubezni — barbarska okrutnost, večja od nekdanjega poganškega barbarstva.

Lurd pa nam je še kakor zelenica, ki jo obsevajo žarki prave ljubezni. Tu sem vodi Brezmadežna ljudi, da jih na presenetljiv način upodobi neskončno usmiljenemu božjemu Srcu. Lurd je kraj globoke vere, nesebične ljubezni in dejavne pobožnosti. Vsakogar, ki obiše ta kraj, objame ozračje prečudne svetosti, in vrne se prenovljen in poživljen v svoji duši, kot da bi prišel od dobro opravljenih zaprtih duhovnih vaj. S se-

boj namreč prinese neizbrisne vtise in vplive prekrasnih zgledov človekoljubja, ki silijo neprestano tudi njega, da se skuša otresti mehkužnosti, sebičnosti in odvratnega samoljubja. Lurd nam nudi osebnosti, ki so zgled največje požrtvovalnosti, postrežljivosti, hladnokrvnosti in popolne vdanosti v službi dostikrat najbolj zapuščenih siromakov-bolnikov.

Poglejmo te zglede, kakor jih opisuje znani pisatelj Jurij Bertrin¹:

»Bolnike dovažajo iz vseh delov Francije, dà, iz vseh delov sveta. Samo takih bolnih revežev, ki nimajo sredstev za vzdrževanje po javnih gostilnah in hotelih, pride vsako leto 4 do 5000. In

¹ Giorgio Bertrin, Storia critica degli avvenimenti di Lourdes, Torino p. 95.

vendar je dejanska ljubezen do bližnjega tudi za vse te poskrbela. Brezplačno jih sprejmejo v posebnih gostiščih, kjer jim strežejo gospe in gospodične, ki bi lahko nastopale pri odličnih slovesnostih kot zavidljive lepote in kraljice. Pa bogastvo, odlika in lepota: vse je stopilo v prostovoljno službo pri siromakih, ki so vrh tega še obremenjeni z boleznimi, pa še dostikrat z zoprnimi in gnusnimi ranami. In tako menjavajo te nežne roke okrvavele obveze, izpirajo gnojne rane, slačijo ob čudodelni vodi ta uboga telesa, ki so dostikrat tako odbijajoča že za oči in še strašnejša človeku, ki jih neguje. In kako rahločutno potaplja v kopeli bolnike! Pri tem samarijanskem delu kažejo pravo nežnost in sočutnost, kot jo kaže le mati svojim otrokom.

Te odlične strežnice pa ne pozabijo svojih oskrbovancev in oskrbovank tudi ne potem, ko so se vrnili v svoj kraj. Ljubezen namreč premosti vse razdalje in zbliža duše, ki so dostikrat po rojstvu in poklicu tako narazen, kot je vzhod oddaljen od zapada.

Pomisliti moramo dalje, da je taka služba ne samo neprijetna, marveč dostikrat tudi zelo naporna. Neredko zahteva nevarna bolezen, da je bolniška strežnica že zjutraj zgodaj na nogah in potem ves dan tja do trde noči. In če jo ponoči premaža spanec, da bi za kako pičlo uro zatisnila svoje oči, nima nobenega prikladnega mesta, kamor bi položila glavo k odpočitku. Videl sem jih, kako so dremale kar po stopnicah.

In teh gospe in gospodičen, ki so po svojem delu povsem podobne usmiljenim sestram, le da nimajo redovne obleke, ni malo. Pripadajo različnim slojem v človeški družbi in vsaka, ki jo pripustijo, si šteje v veliko čast, da sme opravljati bolniško strežništvo. Da! Njih število je večje od števila bolnikov.

II.

In če obrneš svoj pogled od te vrste bolniških strežnic, naletiš takoj na drug prizor, ki te more prav tako ganiti.

Poglej tja po cestah, ki peljejo do gostišč za bolnike, do tolmana s čudo-

delno vodo, do čudodelne votline in zlasti še na esplanado pred rožnovensko cerkvijo, kjer se vrsti mimo procesija s sv. Reš. Telesom. Tu opaziš celo vrsto uglednih fantov, z možatim nastopom, ki prihajajo in odhajajo. Drugi posvetni sovrstniki teh krogov dostikrat pripravljajo svoje obilno imetje po razkošnih letoviščih in kopališčih. Te pa označuje poseben trak, da so bolniški strežniki. Eni imajo nosilnice, da položijo nanje najbolj nesrečne bolnike, ki morajo ves čas ležati; drugi potiskajo bolniške vozičke, ki na njih slone betežniki. Pri tem delu jih ne ovira ne deževno vreme in ne huda vročina. Tu in tam je cesta precej strma, tako da jim pot zaliva obličje; toda to jih nič ne moti; vsak čas so pripravljeni, da so pri roki za postrežbo.

Kadar je treba bolnikom pomagati, da pridejo v kopel, takrat je treba še posebne potrpežljivosti, pa tudi srčnosti. Zakaj tu se razkriva človeška revščina v vsej svoji onemoglosti. Treba je precej hladnokrvnosti, ko poslušajo mučno vzdihovanje in jok bolnikov, ko gledajo zoprne rane, ko jim udarja v nos mučni smrad, ko bolnika slačijo in se dotikajo razbolelih, ranjenih teles, ko jih polagajo v rjuhe in spuščajo v čudodelno studenčnico. Dostikrat se zgodi, da prihajajo bolniki v trdi noči ali prav zgodaj zjutraj. Ob takih prilikah jih mora bolniški strežnik že čakati na kolodvoru ter jih ljubeznivo sprejeti. Ko je strežnik enkrat sprejel bolnika, ni več časa, da bi mislil nase. So vmes taki, ki zajtrkujejo šele popoldne ob treh, dasi so nastopili svojo službo že davno pred jutranjim svitom. Vse to delo opravljajo taki prostovoljni strežniki, kakor da jim je najsvetejša dolžnost. Pa jih ni malo. In še to: v Lurd prihajajo ti samarijani na svoje stroške. Prav tako morajo iz svojih dohodkov skrbeti za lastno vzdrževanje.

Naj bi ti zgledi zlasti danes, ko je marsikje krščanska ljubezen odpovedala in je zavladala hladna neobčutnost in mrka samopašnost, nagnili tudi nas, da bi se ogreli za pravo ljubezen Kristusovo. Le iz te ljubezni more pri-

kliti narodom tisti blaženi mir, ki naj bi zanj po želji † papeža Pija XI. še prav posebno prosili Lurško Mater božjo.

Zgodaj pomladi leta 1935 so bile v Lurdu velike slovesnosti kot zaključek tedanjega svetega leta. In ob tej priložnosti (28. aprila) je imel pokojni papež Pij XI. prelep nagovor po radiu na ves katoliški svet. Med drugim je dejal: »Bratje in sinovi! Molimo k skupni Materil«

Brezmadežna Kraljica miru, usmili se nas!

Brezmadežna Kraljica miru, prosi za nas!

Brezmadežna Kraljica miru, bodi naša zagovornica! O dobitljiva in usmiljena Mati, ko si stala svojemu Sinu, ki je s svojo smrtjo odrešil človeški rod, ob strani kot sotrpinka in soodrešenica — ohranuj in pomnožuj v nas dan za dnem sadove odrešenja in svojega sotrpjenja!«

J. Filipič.

Vpogled v dekliške Marijine družbe v Ljubljani

Prva Marijina kongregacija je bila ustanovljena v Ljubljani l. 1605, in sicer za dijake; druga l. 1624 in tretja 1640. Časovne razmere so seveda v toku dobrih dveh stoletij zabrisale vse te prve kongregacije...

Novo kongregacijsko življenje se je zopet pričelo z novim prihodom oo. jezuitov v Ljubljano. Leta 1889 je bila namreč nanovo ustanovljena v kapelici oo. jezuitov: Marijanska kongregacija Brezmadežnega Spočetja za gospodične. In od tega leta dalje se je začelo ne samo v Ljubljani, ampak tudi po vsej ljubljanski škofiji — zlasti za časa za čast Matere božje tako vnetega vladike dr. Antona Bon. Jegliča — drevo Marijinih družb hitro in mogočno razraščati.

Tako imamo danes samo v Ljubljani 45 kongregacij in sicer: za duhovnike in bogoslovce, za dijake in dijakinje, za može in fante, za žene in matere, za uradnice in nameščenske, za učiteljice in akademsko izobražene gospodične, za služkinje in trgovske uslužbenke. Vse skupaj imajo najmanj 5000 članov in članic. Je to brez dvoma najmočnejša verska organizacija v Ljubljani. (Marijini vrtci tu niso všteti.)

Med temi kongregacijami zavzemajo odlično mesto: splošne dekliške Marijine družbe. Vseh je 14 oz. 17 s približnim številom 2000 članic.

Po zapovrstnem redu sledijo takole:

I. Družba otrok Brezmadežne v Lichtenturnu.

Ustanovljena l. 1885. Šteje okrog 600 aktivnih članic.

II. Kongregacija Brezmadežnega Spočetja pri sv. Jožefu.

Ustanovljena je bila 13. novembra 1889. Šteje 65 članic.

III. Sedež v uršulinski cerkvi imajo naslednje Marijine družbe:

a) notranja kongregacija gosposodičen, ustanovljena l. 1895, šteje 45 članic.

L. 1898 je bila ustanovljena v zunanji slovenski meščanski šoli kongregacija, ki je bila zamišljena, da bo imela tri oddelke:

1. za učenke meščanske šole;

2. za gospodične, ki so bile v meščanski šoli;

3. za služkinje in uslužbenke, ki so izstopile že v nižjih razredih iz šole in šle za poklicnim delom.

Za vse tri kongregacije je bil prvi skupni sprejem na binkoštni ponedeljek leta 1898.

L. 1906 so pa prosili za posebno cerkveno dovoljenje, da se ustanove za gospodične in služkinje lastne kongregacije.

Tako obstoji danes:

b) kongregacija meščanske šole, ki šteje 80 članic;

c) kongregacija za služkinje, ki šteje 149 članic;

d) zunanja kongregacija gospodičen šteje 107 članic.

IV. Pri župnijski cerkvi sv. Petra je bila ustanovljena Mar. dr. l. 1906; šteje 160 članic.

V. Pri župnijski cerkvi na Viču, ustanovljena 1908; šteje 100 družbenk, ki so rojene večinoma v domači župniji.

VI. Pri cerkvi križniškega reda, ustanovljena l. 1908; šteje 200 družbenk.

VII. Pri župnijski cerkvi sv. Jakoba, ustanovljena l. 1909; šteje 120 družbenk.

VIII. Pri župnijski cerkvi Marijinega Oznanjenja, ustanovljena l. 1913; šteje 240 družbenk.

IX. Pri župnijski cerkvi v Sp. Šiški, ustanovljena l. 1916; šteje 55 članic.

X. Kongregacija gospodičen v stolni župniji, ustanovljena l. 1916; šteje 57 rednih članic in okrog 70 takih, ki prebivajo izven Ljubljane.

XI. Kongregacija na trgovski šoli, ustanovljena l. 1919; šteje okrog 30 članic.

XII. Kongregacija pri župnijski cerkvi v Trnovem, ustanovljena leta 1920.

XIII. Kongregacija na Krekovi šoli v Šiški, ustanovljena l. 1935.

XIV. Pri župnijski cerkvi v Mostah, ustanovljena l. 1940; šteje 53 članic.

Po poklicu so večinoma članice vestne in krepostne služkinje, njim pa se pridružujejo tudi uradnice, nameščenke in tu in tam tudi dijakinje, pa tudi akademsko izobražene gospodične.

Do malega vse te kongregacije imajo, če že ne vse, pa vsaj nekaj sledečih odsekov: odsek za olepšavo cerkve, pevski odsek, odsek za DŠV, odsek za ACM, časopisni odsek, evharistični odsek, karitativni odsek, odsek za aktualna sodobna vprašanja, odsek sv. Terezije D. J., odsek za pouk krščanskega nauka. Prav v teh odsekih izvršijo goreče — mlajše in starejše članice — veliko dobrega, tako da so jim gg. voditelji močno hvaležni, in hvaležna

jim mora biti tudi katoliška javnost. Eden izmed teh gg. voditeljev pravi: »Če bi ne imel kongregacije v svoji župniji, bi jo moral ustanoviti. Vse, kar se dobrega zgodi v župniji, se zgodi po Marijini družbi.

Mnogo članic dekliških družb sodeluje dalje pri jedrnih skupinah KA. Tudi dajejo pravega duha svetnim, od Cerkve priporočenim dekliškim organizacijam.

Shode imajo te kongregacije deloma tedensko, druge 14 dnevno, vsaka pa gotovo mesečno. Z veliko skrbjo se spominjajo tistih članic, ki gredo iz enega ali drugega vzroka v druge kraje in pokrajine; pa tudi mrtvih družbenk ne pozabljajo; oskrbujejo vsakoletno sveto mašo za umrle članice in spominjajo se jih ob grobovih na Vernih duš dan.

Slovesno obhajajo vsako leto svoj glavni družbeni praznik (navadno 8. decembra). Na ta praznik povečini vse družbe slovesno in z velikim veseljem sprejemajo nove tovarišice pod prapor Marijin.

Ni dvoma, da so te kongregacije v dobi svojega večdesetletnega obstoja silno veliko dobrega storile ne samo za procvit katoliškega življenja v Ljubljani, ampak so tudi nudile mnogo dobrot vsem tistim posameznim članicam, ki so se vestno ravnale in se ravnajo po družbenih pravilih. Kdo prešteje trume deklet, ki so v zadnjih desetletjih prihajale služiti v Ljubljano, pa so se vprav v kongregacijah ohranile na pravi poti. Marsikatera bo mogla reči, ko bere te vrstice: »Resnično, Marijina družba je bila moj angel varuh v Ljubljani — sicer bi bila danes zgubljena.»

Lepo apostolsko delo so zlasti svoj čas vprav služkinje vršile za svoje stanovske tovarišice. Škofijski list je naznanil, naj dušni pastirji iz vseh župnij sporoče vodstvu Marijinih družb pri Uršulinkah, katera dekleta pridejo služiti v Ljubljano in kam so bila sprejeta v službo. Ko je dobilo ondotno vodstvo družbe kakšno prijavo, je poslalo eno izmed odbornic v dotično hišo ali hotel. Tam je prosila gospodinjo, da ji dovoli z novo služkinjo govoriti. Pri tem je

navezala z njo prijateljstvo, da jo je pridobila za redno obiskovanje cerkve in za vstop v kongregacijo. Predvsem se je odbornica seveda zanimala, ali ima služkinja v tej hiši zadostno hrano in če ji morda ne grozi kakšna nevarnost v moralnem oziru. V takem primeru so ji odbornice priskrbele drugo službo.

Na moč blagodejno je vplival za ohranitev neomadeževanega mladostnega življenja sklep, ki so ga iz ljubezni do svoje nebeške Matere članice kongregacije za gospodične pri uršulinkah vsako leto napravile in po večini tudi držale, da se ne bodo udeleževale nobenega plesa ne družinskega, še manj pa v javnih lokalih.

Pa kdo bi mogel naštetih podrobneje vse dobre zamisli, ki so se spočele in izvršile vprav po prizadevanju deklških kongregacij!

Zares! Hvaležni moramo biti ustanovnikom in gospodom voditeljem za te kongregacije, posebej pa hvaležni tudi Bogu in Mariji za vse milosti, ki so jih prejemale posamezne družbenke in jih je prejela katoliška Ljubljana po ljubljanskih deklških družbah.

Dal Bog svoj blagoslov, da bi se te družbe v prihodnosti še bolj učvr-

stile. Naj bi se jih zlasti mlajša dekleta zopet začela oklepiti z ono vremo, s katero so se prve članice zbirale pod zastavo Marijino. Naj bi tudi ljubljanske gospe in družine uvaževale veliki vzgojni pomen Marijinih družb za svoje hčere, za svoje uslužbenke in zlasti še za svoje služkinje. Naj bi nikdar iz nobenih ust ne prišla poniževalna, pikra, zbadljiva ali celo surova in zasmehujoča beseda, ki bi mogla v mladem dekletu zamoriti namero in voljo, da se pridruži in stanovitno vztraja v armadi Marijini!

Delajmo s podvojenimi močmi za prospeh Marijinih kongregacij tudi z naprej. Napotimo vsako dekle, ki pride v mesto, čimprej k vodstvu te ali druge Marijine družbe! Navada je, da se priglajajo kandidati in kandidatkinje pri dotičnem župnijskem uradu, odnosno pri samostanskem predstojništvu, ali pri vratarju ali vratarici dotične redovne hiše, kjer se nahaja kongregacija, dijaki in dijakinje pa pri svojih gospodih katehetih. Naj bo dovoljena prošnja, da bi katehetje strokovnih šol vpeljali tudi za obrtne vajenke lastne kongregacije, kakor jo imajo n. pr. trgovske vajenke pod vodstvom g. prof. dr. Simončiča. J. F.

Marijanski prazniki in godovi — februarja: 2. Marijino očiščevanje (svečnica). — Bl. Janez Teofan Vénard, muč. († 1861.) — 4. Bl. Janez Britto, dr. J., muč. († 1693.) — 5. Sv. Filip de los Casos, O. F. M., muč. († 1579.) — 7. Bl. Jakob Sales, dr. J., muč. († 1593.) — 11. Naša Ljuba Gospa Lurška. — 15. Bl. Klavdij dela Colombiere, dr. J. († 1682.) — 21. Bl. Robert Southwell, dr. J., muč. († 1595.) — 25. Bl. Didak Carvalho, dr. J., muč. († 1624.) — 27. Sv. Gabrijel Possenti, žal. M. b. († 1682.)

Štiridesetletnica Marijine družbe v Verpogliano di Vipacco. Skromen je bil začetek, ko je nebeška Mati prvič razgrnila svoj materinski plašč nad prvenke, ki so ji vse srečne obljubljale lju-bezen in zvestobo. Od takrat pa leto za letom sprejema nove članice v družinski krog. Kdo bi mogel povedati, koliko do-

brga je v tej dolgi dobi prišlo med srečne članice naše Marijine družbe! Kdo ve, kolikim bi bil korak krenil na napačno pot, če bi ne bile slušale vabila Marijinega! Razumljivo, da sovražne sile niso mirovale. Marsikdaj je nebeški Varuhinji zarosilo oko, če se je hotela ovčica zaradi sirenskih glasov vabljevega sveta odtrgati od izvoljenega krdela in zaiti v nesrečo.

Spomin 40 letnice smo proslavile na najlepši praznik Brezmadežne s tri-dnevnico in skupnim sv. obhajilom. Ob tej priliki smo se spomnile v molitvah tudi dveh naših rajnih gg. voditeljev in vseh umrlih članic. Upamo, da so se ta dan z zadovoljstvom z nebes doli ozirali na našo družbo. Popoldne smo imele skromno slavnostno akademijo v »domu«, kamor smo povabile tudi drugo občinstvo, da se prepriča o naši sama-

rijanski vnemi. — Ta nad vse lepo uspela prireditve pa nam priča, da živi v družbi marijanski duh požrtvovalnosti in skupnosti, ki je potreben za dosego visokega cilja: »Po Mariji k Jezusu«. Ta dan je vsem iz hvaležnih src priklopela iskrena prošnja: Naj še naprej čuva, vodi in blagoslavlja svojo družbo z ljubljenim Sinom Devica Marija!

Horjulj. 4. novembra lani je žalostno zapel mrtvaški zvon in naznanil, da nas je zapustila Majda Lebnova, ena najbolj vnetih članic naše Marijine kongregacije (glej sliko str. 65). Komaj 20 pomladi ji je bilo, ko nas je zapustila, pač zrela za nebesa. Kakor je živela tiho in mirno, tako tiho nas je zapustila. Pa čeprav tako skromna in tiha, je njen pogreb pokazal, da je imela veliko prijateljic med deklety in da so jo spoštovali vsi farani. Bridko je bilo slovo, a tolaži nas zavest, da se snidemo nad zvezdami.

Za vso tvojo ljubeznivost, draga nam Majda, ki smo je bile deležne, ti bomo vračale molitve in obljublamo, da te bomo posnemale v življenju. Ti pa prosy za nas pri naši skupni Materi!

Moramo zopet ponoviti, da spadajo običajne poslovilnice in vsakovrstne tople zahvale, kakor tudi ne preveč umestna priporočila in naročila ob premembni kongregacijskih voditeljev, v lokalno kongregacijsko kroniko, če odločujoče osebnosti soglašajo. Saj razumeemo hvaležnost, ki jo izražajo družbeniki ali družbenice. To naj se izvrši v domačem krogu. V list naj pa pride le, kar koristi splošnosti in vsem Marijinim družinam, kar pospešuje napredek v duhovnem življenju in kar more biti za zgled in posnemanje drugim. Uredništvo je hvaležno vsem, ki pošljejo kakršno koli poročilo o marijanskem življenju; prosy pa obenem, da bi ne bilo zamere, če se kaj zavrne ali odstriže.

TRIJE PRSTANI

Paul Keller — Janez Pucelj.

»Sédi, Anamarija!«

»Milostljiva gospa, v tej hiši ne bom več sedla.«

Gospa prikima. Z glasom, do smrti žalostnim, reče:

»Potemtakem te ne bom nikdar več videla?«

»Ne, milostljiva gospa, vsaj v tej hiši ne.«

Tesnobno molčita.

»Anamarija, žalostno je, če mora človek umreti sam. Sama sem. Duša mojega moža je daleč od mene.«

Dekle stoji tiho. Slednjič reče z zastrtim glasom:

»Milostljiva gospa ste mi bili vsevdilj močno dobri!«

Gospa vzklikne vroče:

»Ne rekaj mi vedno ‚milostljiva gospa‘, reci mi vendar že ‚mati‘!«

Dekle stoji še otrplo, nato ji zadrhte prsi, zatrzajo roke; prešine jo velik

drget in z vzklikom »Mati, mati!« se vrže gospe okrog vraty.

Pač sta spočetka jokali, pozneje pa nista jokali nič več. Objeli in poljubili sta se in se smehljali. — Lepi trenutki so bili to. — Pa kmalu se vrne spet resnost ure.

»Anamarija, ubogo dete, zdaj greš na težko pot. Bo strahovita zate, preden te Helmut popelje kot ženo od oltarja. Od tedaj ti bo dobro. Toda kdo ve, kako dolgo bo še to trajalo? Ne smeš priti v pomanjkanje. Denarja nimam dosti, denar ima ves moj mož. Tudi nisem marala nikdar dosti denarja. Kaj naj bi bila z njim? Mojim potrebam so tako vselej prebogato ustrezali. Anamarija, denarja ti ne morem dati; toda glej, tukaj imam tri dragocene prstane, te ti podarim pod pogojem, da jih prodaš! Pri zlatarju Potokarju, v Kraljevi ulici; on je pošten!«

Anamarija stoji spet togo pred bolnico. In obraz ji postane spet trpek; glas ji zveni hripavo, ko reče:

»Milostljiva gospa mati, vi ste dobri. Toda jaz teh prstanov ne vzamem. On meni, da sem vse naredila zaradi denarja. Jaz nisem vlačuga!«

In strašno zajoka. Gospa ji da časa, da se pomiri, in molči. Slednjič dobi trenutek, da reče:

»Saj prstani so moji, Anamarija!«

»Pa so gotovo od onega — od gospoda komercijskega svetnika. Ali jih ni on kupil?«

Gospa reče brezglasno:

»Od njega, seveda! Pa kaj, če jih je on kupil?«

»Potem se jih niti ne dotaknem ne, kaj šele, da bi jih vzela.«

Gospa dahne:

»Saj, saj; imaš prav! Ti prstani so prekleti!«

Gospa zapre oči in leži kakor mrtva. Anamarija gleda njo in tri prstane, ki leže na mizici in še v motni večerni luči sijejo belo kakor zvezda, zeleno kakor morje in rdeče kakor sonce. In ti prstani, je rekla bolnica, da so prekleti? Rahel večerni veter dahne gospe skozi lase, vse osivele. Odpre oči kakor človek, ki so o njem menili že, da je mrtev, pa se je še enkrat prebudil k življenju.

»Anamarija, ti si se mi spovedala ženske bridkosti svojega življenja. Tudi jaz se ti hočem spovedati. Stopi semkaj! Daj mi uho. Ne morem izreči na glas, Anamarija, ne morem izreči na glas te najtežje ženske bridkosti mojeg a življenja. Noben služabnik je ne sme slišati, niti drevje v parku je ne sme slišati, ne ptice, ne pes, ki je zdaj spuščен z verige — nihče!«

Anamarija skloni uho gospe na usta. Gospa dahne:

»Anamarija, jaz sem morilka! Trikratna morilka!«

Anamarija se zdrzne.

»Vas — vas nisem prav razumela, gospa mati!«

Bolnica stegne roke po nji in jo pri-tegne za vrat spet k sebi. Dahne:

»Da, da, tri otroke sem umorila, dva dečka in eno deklenco.«

»Milostljiva gospa!«

Kakor krik strahu, ki ga je ohromila groza, da samo še šepeta, zadonita ti dve besedi skozi tihi vzduh. Je le samo še tih jok, ki zdaj govori:

»Anamarija — svoje rodne otroke! Pod mojim srcem, še preden so se rodili. Me zdaj razumeš?«

Anamarija stoji nemo; rada bi pač kaj rekla, rada tolažila; toda ne najde besedi.

»Anamarija, ali ne bi še enkrat sedla? Tukaj na stol poleg mene? To naj bo spovednica.«

Gospa je tako mrliško bleda, da bi ji moral sleherni človek uslišati slednjo prošnjo. Anamarija sede poleg bolnice. Ta se spoveduje.

»Anamarija, midva sva imela dva otroka — Helmuta in Margito. Tedaj je rekel mož: Zdaj imava zaželeno dvojčico; zdaj je dovolj. Nobenih otrok ne več! Tega ne dovoljuje sijaj in napredek hiše. Rekel je: Ne sme dosti dedičev použivati bogastva hiše; sicer zgine, sicer se vse poizgubi. Je živina, sama veš. Bil je zmeraj tak. Kar hoče, se zgodi. Trikrat še mi je bil Bog blagoslovil žensko telo po prvih dveh in trikrat sva uničila božji sad. Anamarija, to je strahovit greh!«

Dekle ne more ničesar reči, samo glavo prižme nesrečni gospe v naročje. Gospa začne čez časek spet čisto tiho pripovedovati. »Gospo šolcevo poznaš, Anamarija. Mož ji je krovec. Zasluži poleti včas po pet mark na dan, pozimi nič. Ženo je Bog blagoslovil petkrat, natanko kakor mene. Vseh petero otrok ji živi. Pri petih markah, ki jih včas oče na dan zasluži, jih živi vseh petero. Gospod komercijski svetnik je menil, da ne more zrediti več kakor dva otroka. Sovražim moža!«

»Verjamem, mati! Tudi jaz ga sovražim. Eno uro sem, odkar je hotel seči otroku po življenju, ga sovražim.«

* * *

»Lej, Anamarija, to je bila knjiga: 'Smrtni greh'! Zoper vse morilce otrok, rojenih in nerojenih. V bolesi in želji, da bi se očistila, sem jo vedno

spet in spet prebirala. Oh, vidim jih, ti-
ste tri otroke, kako sede na svetu da-
leč odmaknjeni trati in gledajo na zvez-
do naše zemlje, kjer sta oče in mati, ki
sta zabranila stopiti na svet od Boga
poslanim, ki sta planila nanje ob meji
življenja. Slutiš, kako strahoten je greh,
moriti poslance božje? Slutiš maščeva-
nje, ki se mora z njim znositi veliki
Kralj?»

»Bog je milostljiv, ljuba mati!«

Gospa zamrmra, kakor da se gubi
v sanje:

»Saj, Bog je milostljiv! To je edina
tolažba, da one tri dušice — kakor
upam — ne trpe v neskončno veliki hiši
Očetovi. Na pol godna trupelca so po-
kopana v parku.« —

Mraz jo strese. Oči strme v visoko
drevje drevoreda. — Tam! —

Vsa pretresena šepeta gospa:

»Anamarija, rekla sem, ti trije prsta-
ni so prekleti. So. Res so! Plača za
hudodelstvo so! Herodov nakit so. Bri-
ljantni prstan mi je podaril mož, ko sva
usmrtila prvega fantiča; smaragd mi je
dal pri drugem; rubin pri deklici. Ra-
zumeš, Anamarija, za nagrado, za tolaž-
bo, za plačilo sem dobila te tri prstane.
Vidiš, kako se lažnivo, podlo iskrijo?
Vzemi jih, Anamarija, prodaj jih, kupi si
zanje življenje zase in otroka. Mrtvi naj
rede žive!«

Anamarija izgovori besede sunkoma:

»Ne, mati, ne morem.«

Gospa z boleznim nasmehom: »Ta-
ko zelo me zaničuješ?«

»Mati, ljubim vas!«

»Mar more kdo tako žensko, kakrš-
na sem jaz, še ljubiti?«

Anamarija reče s krepkim, zvestim
glasom:

»Mati, saj nisem bila nikdar pobož-
njakarica — ne, sem uboga grešnica;
toda čutim v svojem srcu: Bog je dober.
Morda vas osreči hkrati z vašimi tremi
zgubljenimi otroki.«

Zastopniki „Bogoljuba“!

**Poberite čimpreje naročnino
za „Bogoljuba“!**

Celoletna naročnina je 12 lir!

Gospa reče blaženo:

»Anamarija, ti moja tolažba! Ti moja
tolažba!«

Jo objame.

Rahel korak. Na vratih se prikaže
komercialni svetnik. Zardi, pomodri.

»Norost! Sramota! Čakajte!«

Pohiti k telefonu, ki je v sosedni
sobi.

»Poličijski urad!«

»V moji hiši je ženska oseba, ki moti
domači mir in kljub vsem mojim pozi-
vom ne zapusti hiše. Prosim, pošljite
stražnika!«

Anamarija (čisto milo): »Ste slišali,
mati? Grem.«

Gospa: »Slišala; pojdi! Pojdi! Bog te
obvaruj, dete! Vidim te zadnjikrat.«

Anamarija: »Bog vas obvaruj, draga
mati!«

Odide tiho jokaje.

Mož plane na verando, se ogleda.

»Kje je?«

Gospa ne odgovori.

»Luiza, odgovori! Kje je ona — ona
oseba?«

Gospa ne odgovori.

»Luiza, saj sta vendar slišali, da sem
naročil stražnika. Iskal jo bo. Teža ven-
dar nočeš, da bi nam preiskal hišo.
Kje je?«

»Gospa: »Šla je!«

»Šla? Kam?«

»Nesla je svoj križ, kakor si želel!«

»Kam je nesla svoj križ?«

»V tvoje življenje!«

Mož (rahlo): »Bedarija! Bedarija!«

Plane spet k telefonu.

»Poličijski urad! — Ni treba pošiljati
stražnika!«

Odgovor: »Je že šel.«

(Pride šel!)

Za dušne in telesne zadeve »Bogo-
ljubove« naročniške družine je bila ja-
nuarja 1942 opravljena — šestkrat da-
ritev svete maše.

Za »Bogoljubov« sklad in za ude-
ležbo sadov svetih maš, ki se opravljajo
v namene naročnikov in naročnic, je po-
slal g. Babnik Anton (Višnja gora) 15 lir.
(Bog povrni! Uredn.)

Močno so ganile zgodovinsko pomembne besede, ki jih je govoril sveti oče v božičnem sporočilu vsemu krščanskemu svetu. V njih se zrcali res topla očetovska ljubezen do trpečih bojevnikov, ujetnikov, pregnancev in do vseh, ki so prizadeti po posledicah sedanje vojne razbesnelosti. — Poleg tega je pa svet s pozornostjo sprejel smernice, ki jih je papež Pij XII. začrtal kot temelj za novi, pravični red. O tem in o vsebini papeževega nagovora, ki je trajal skoraj tri četrt ure, glej članek na str. 49!

Za »evharistično leto« so proglasili v republiki El Salvador to leto, ko praznujejo stoletnico, odkar je bila ustanovljena škofija San Salvador. Meseca novembra 1942 bodo imeli prvi narodni Evharistični kongres. Škofovska okrožnica, ki kongres napoveduje, izraža upanje, da se bo s tem slavljem poživila globoka pobožnost do presv. Evharistije in obnovilo duhovno življenje v celoti in v posameznikih.

Veliko romanje mladine k narodnemu svetišču v Fatimi pripravljajo na Portugalskem. Prvo večje posvetovanje v ta namen je imel pripravljalni odbor na praznik Brezmadežne: 8. XII. 1941. — Ženska mladina bo pa imela še svoja posebna zborovanja v Lisboni od 9. do 12. aprila.

Beatifikacija. V vatikanski baziliki se je 7. decembra 1941 izvršil na veličasten način cerkveni obred, s katerim je bilo potrjeno blaženstvo častivredne Magdalene iz Kanose (Canossa). Priprave so se nadaljevale od srede novembra dalje. K svečanosti sta prišla škofa iz Verone in Kremone, glavni svet družbe, ki jo je bl. Magdalena ustanovila (»Sestre Kanosijanke - svete ljubezni«), člani sorodstva. Vpričo zdravnikov in sorodnih članov je bila odprta grobnica. Del svetinj so izročili sv. očetu Piju XII.

Kanonična razprava, da se proglasi za svetnico bl. Imelda Lambertini iz dominikanskega reda, se je pričela v Rimu. Blaženka je — kakor znano — patrona prvoobhajank.

Kardinalski jubilej. Pretekli advent so imeli 25 letnico škofovskega posvečenja trije nosilci kardinalskega dostojanstva: Rimski kardinal Tommaso Pio Boggiani, kancler s. r. l., napolski nadškof in kardinal Alessio Ascalesi, ter nadškof in kardinal vratislavski Adolf Bertram.

Stoletnica spreobrnjenja. V Rimu, v cerkvi sv. Andreja, so imeli 20. jan. t. l. velike cerkvene svečanosti v spomin na čudežno spreobrnjenje Marije Alfonza Ratisbonne, ki je bil rojen jud, pa je dobil milost spoznanja po čudežni prikazni Brezmadežne. Srečni spreobrnjenec je postal l. 1847 duhovnik, prišel leta 1855 v Palestino, kjer je ustanovil več redovnih hiš in sirotišč.

Spominski dnevi. To leto praznuje sv. Cerkev dva znamenita dogodka: devetnajsto stoletnico, odkar je sveti Peter prvič prišel v Rim, in 25 letnico, odkar je sedanji sveti oče Pij XII. prejel škofovsko posvečenje.

Prvi jubilej nas hoče opozoriti in spomniti na dogodek, ki je z njim hotela božja Previdnost postaviti v Rimu sedež in središče Kristusovi ustanovi: sveti katoliški Cerkvi. Drugi jubilej naj pa združi vse katoličane v ognju ljubezni do pravega naslednika sv. Petra, do papeža Pija XII., čigar ime danes s spoštovanjem izgovarjajo vsi narodi sveta.

Za ta jubilej, ki je njega zunanja svečanost določena na praznik vnebohoda Gospodovega, 14. maja, bomo pripravili katoličani — tako se glasi v oklicu za dostojno praznovanje tega častitljivega jubileja — kadilo svojih gorečih molitev; na korist sveti Cerkvi in v pomoč nje-

nemu poglavarju, ki trpi in joče na razdejanju novega Jeruzalema, bomo darovali miro svojih zadoščevalnih žrtev; njemu, ki oznanja ljubezen in mir, bomo poklonili zlato čiste ljubezni.

Pa imajo vso oblast... Rusija je imela do 22. julija 1941 skupno 193 milijonov ljudi in čez sto narodnosti. Med temi je 36 milijonov Ukrajincev, 8 milijonov Belorutencev, 4 milijone Poljakov. Judov je po statističnih podatkih nekaj manj kot 5 milijonov. Vendar pa imajo odločilno moč v Sovjetiji. Zato je pa tako...

Žrtev poklica. Na vzhodni fronti je doslej padlo tudi sedem katoliških vojaških kuratov, ki so delili vojakom duhovno pomoč in sv. zakramente med prvimi vrstami na fronti. Ranjenih je pa bilo 11 duhovnikov.

Skupino Slovencev je sprejel v avdi-jenco sveti oče Pij XII. po posredovanju našega jezuitskega zastopnika v Rimu, dr. p. Prešerna, dne 26. novembra 1941. Pozdravil jih je slovensko: »O, živeli Slovenci!« Sv. oče se je zanimal za naše kraje, ki mu je njih usoda znana. Blagoslovil je naše vasi, domove in naše družine.

Odmev vseljudske pobožnosti, ki se bo obnavljala devet prvih petkov v zadoščevanje presv. Srcu Jezusovemu in zato, da bi bili prikrajšani dnevi božje preskušnje, je sprožil navdušenje za enako pobožnost tudi izven ljubljanske škofije. V mnogih župnijah — n. pr. v tržaškem Primorju — so gg. župniki pozvali svoje vernike, naj se pridružijo zadoščevalni pokori. Povsod je odziv razveseljav. Spoznajmo povsod na ta način, da smo Boga v marsičem žalili, odpovejmo se ukoreninjenim napakam, da se bo usmiljenje božje čimprej razlilo na nas!

Da se ohrani spomin na izredne čase... Sv. oče Pij XII. je dovolil, da so smeli 24. dec. 1941 župniki opraviti sveto mašo, ki je določena za polnočnico, že na predvečer (sveti večer ali vigilijo) božičnega praznika. Kdor se je udeležil te praznične maše, je obenem že tudi

zadostil svoji mašni dolžnosti za božič. Seveda imamo hvalevredno navado, da smo na »sveti dan« pri treh svetih mašah, četudi je zapovedi zadoščeno, kdor je le pri eni sv. maši.

Za škofa združenih škofij Pole in Poreča je papež imenoval minoritskega redovnika P. Rafaela Radosi iz Benetk. Novi škof je rojak polske škofije. Višje bogoslovne nauke je dovršil v Rimu. V beneški škofiji se je mnogo prizadeval za podvig Katoliške akcije.

Spodobí se, da zapišemo vnetemu sotrudniku p. Mihaelu Mlekužu, ki je še pred meseci pošiljal jedrnate in poučne razprave v naš list, zdaj pa že v Gospodu počiva, nekaj vrstic v spomin. Rajni pater je bil član benediktinskega reda. Četudi redno ni bival v ožji domovini, je vendar ostal v tesnem stiku z njo. Zanimal se je zlasti za naše versko časopisje in marljivo sodeloval pri »Bogoljubu«, dasi »mu je bilo telo že 20 let zlomljeno« — kakor piše prijatelj našega lista. Morila ga je leta in leta pljučna bolezen. Na videz čvrst — je hropel in težko dihal, kadar je moral le nekaj korakov navzgor. Iskal je pomoči in zdravja v našem Primorju; končno se je zatekel v opatijo Praglia pri Padovi, kjer je 3. dec. 1941 vdan v voljo božjo izdihnil. »Najbrž je prenegla zima pomagala zlomiti njegovo energijo.« Naj mu dobri Bog bogato plača vse napore, ki jih je prestajal za slavo svete Cerkve!

Devica Marija v Polju. V ekspoziaturi Studenec (poljska župnija) so na poseben način pričeli pobožnost prvih petkov. Od polnočnice do prvega petka v januarju so imeli mašno devetdnevnicu v zadoščevanje za narodne grehe in v to, da bi ljubi Bog skrajšal sedanje trpljenje ter dodelil verske in druge svoboščine, ki so našemu ljudstvu potrebne.

Mejniki. Pol. stoletja v življenju je že taka doba, ki človeka gorko prevzame in pretrese, pa tudi navda z zadovoljstvom, če so bila leta izbranega poklica žrtvovana v slavo božjo in bližnjemu na dobro. To dvoje je s plemenito vnemo izvrševal frančiškanski redovnik dr. Angelik Tominec iz Ljubljane, ki se je nedavno srečal z Abrahamom. Med

prve dobrotnike človeštva štejejo z vso pravico goreče spovednike, ki ure in ure dan na dan darujejo v to, da nudijo duhovno pomoč, tolažbo in uteho tistim, ki jih teži breme greha in zavest zadolženja pred Bogom. In med temi dobrotniki bednega človeštva se prav posebno odlikuje jubilant dr. Angelik. Junak po zunanji postavi je obenem junaški zdravnik za dušne bolezni. Pridi v ljubljansko frančiškansko cerkev kadar koli, zjutraj, popoldne, zvečer: — ob njegovi spovednici se vrste — kar je posebnega poudarka vredno — povečini moški spovedanci vseh slojev. V adventu, zlasti pa v velikonočnem času se kapela, kjer je spovednica patra jubilanta, kar ne sprazni. Kaj se pravi do 12 ali več ur na dan izvrševati nelahko učno in sodno oblast v spovednici, tega pretehtati ne more, kdor ni sam skusil. Kolikim betežnikom in tudi zastaranim zamudnikom je p. Angelik že ogladil na zadnjo uro pot do Boga, je znano samo Njemu, ki preiskuje srca.

Naj bo slavljencu, ki ga je dobrotljivost božja obdarila s tako izredno potrpežljivostjo, vztrajnostjo in ljubeznijo do grešnega bližnjega, s temi vrsticami izrečeno skromno priznanje. Bogato plačilo mu je ohranjeno pri Dobrem Pastirju, ki naj ga ohrani še leta in leta v čvrstem zdravju!

Kot jubilant istih let in iste redovne rezidence se je pridružil tudi P. dr. Stanko Marija Aljančič. Med prvo svetovno vojsko je bil častnik na ruski fronti. Zadela ga je nemila usoda ujetništva. Iz Odese se je vrnil po mnogih ovinkih in voznjah po Lednem morju in okrog Evrope v domovino, kjer je vstopil med sinove svetega Frančiška. V njegovem dosedanem službovanju je bilo glavno delo: kateheza v šoli, pridigovanje, spovedovanje. Sedaj je prokurator frančiškanske provincije, voditelj akademske Mar. kongregacije, spovednik mnogih redovnih družin itd. Bog daj še naprej delovno živahnost in vne- mo za rešitev duš. Na mnoga leta!

Dolgo življenje — dolgotrajna priložnost za dobra, zaslužna dela, ki ostanejo srečno spremstvo človekovo tudi takrat,

ko se odpro večnostna vrata. Tako veliko milost je bil dobri Bog naklonil tudi † prelatu in biseromašniku J. Sušniku, stolnemu kanoniku v Ljubljani, ki se je po kratki boleznj poslovil na večer novega leta 1942.

Bil je prav na tem, da proslavi izreden dogodek: 50 letnico, odkar je bil sprejet kot župnik v Selcih med kanonike stolnega kapitlja v Ljubljani. Po neznatni influenci mu je — 87 letnemu starčku — srce omagalo. Preselil se je v boljšo domovino prav na predvečer prvega petka, tistega dne, ki se je nanj on sam med nočnimi častilci leta in leta vestno pripravljaj, saj si je bil izbral eno najtežjih ur: od dveh do treh ponoči, pa je to uro še potegnil dotlej, da se je pripravil na prvo sv. mašo ob štirih.

Stolna župnija je imela v rajnem prelatu neumornega spovednika. Šele zadnje leto se je umaknil, ker je bil nekoliko oglušil. Bil je vsekdar mož dela, reda, vztrajnosti in marljivosti. Prva maša mirnih časov v stolnici ob pol petih (ob poletnih mesecih ob štirih): je bila njegova.

Med častilci sv. Reš. Telesa v stolnici gre † kanoniku Sušniku prvenstvo. Vsak dan je klečal zvečer med možakarji v klopi in se udeleževal skupnih molitev; rožnega venca ali molitvene ure, ki jo je vodil.

Pokojni je imel veliko razsodnost in zdrav nasvet tudi v gospodarskih vprašanjih. Dolgo vrsto let je bil podnačelnik v Katol. tiskovnem društvu. Pri Vzajemni zavarovalnici, ki ji je bil soustanovitelj, je imel glavno besedo kot predsednik. Kot tak se je vsekdar odlikoval s svojo občudovano nesebičnostjo. Skoraj do zadnjega je upravljal dobrodelno ustanovo »Medjatove hiše« in sodeloval pri drugih karitativnih organizacijah.

Če si je v prejšnjih letih privoščil kakšen dan oddiha, ga je porabil, da je napravil skok na ljubljeno Gorenjsko, k bratu v Škofjo Loko ali v Bohinj. Rad se je pohvalil, da je bil vsega skupaj 25 krat na Triglavu. Priljubljeno kratkočasje mu je bila matematika in fizika. V sobi je imel več aparatov. Svoj mikroskop je kaj rad razkazoval.

To je samo nekaj podatkov in črtic iz dolgega življenja častitljivega prelata, ki ga je poznala vsa Ljubljana kot ljubeznega in dobrohotnega kanonika, ki mu je bila vsa življenjska doba delovni dan za Boga in za blagor bližnjega. Sedaj so položili njegovo izmučeno truplo tja na pokopališče, ki ga je pred leti on sam pripravil sebi in Ljubljančanom. Duši bogato plačilo!

Dobre knjige

»Voditeljem Marijinih družb«. (J. Filipič, župnik.) Sk. vodstvo Mar. družb je založilo knjigo z govori za Mar. vrtnice in za ženske kongregacije (za dekleta, za žene). Cena 14 lir je zmerna, saj obsega knjiga 12 pol.

Pisatelj pravi v uvodu: Snovi za govore pri Mar. družbah ne manjka. To že drži. Ali izdelanih govorov (dobrih, jedrnatih, časovno prilagojenih, praktičnih), ki bi bili zbrani v posebnih knjigah, ni. Najbolj še v tem oziru ustreza — če moremo prav presoditi — zbirka g. Sr. Gregorca.

Snovi je dosti. Časa primanjkuje, da bi govornik to, kar potrebuje, iskal, če je raztreseno po številnih knjigah in časopisih. Vsakdo, ki opazuje življenje, ki pozna slabe vplive in nevarnosti, ki prebira tozadevno marijansko slovnost — bo mogel izbrati primerno jedro za te namene. Vendar pa le rad seže po pomožni knjigi, ki mu da še to in drugo navodilo, modro misel, mikaven zglede, pravilno besedo. Iz tega ozira bodo vsi voditelji ženskih Mar. družb pozdravili zgoraj omenjeno novo knjigo »Voditeljem Marijinih družb«.

Se bolj bo ustrezno, kadar se bo moglo postreči z enako knjigo, ki bo uporabna predvsem pri fantovskih Mar. kongregacijah. Sk. vodstvo obljublja, da namerava z gradivom nadaljevati. Brez dvoma bodo prišli na vrsto tudi govori in osnutki za kongregacije fantov in mož.

Križev pot. »Ljudska knjigarna« v Ljubljani je izdala v lični obliki na papirju za umetnostne slike posnetek križevega pota, ki visi v samostanski in župnijski cerkvi v Stični. Naslikal ga je l. 1766 slovenski baročni slikar Fortunat Bergant iz Mekinj. Besedilo v pesniških stihih je zložila Vida Taufer za vse postaje. Slike je posnel Marijan Marolt, knjigo je okusno opremila Gizela Šuklje. (Cena nevezanemu izvodu 13 L.)

Naj ta obnovitev slik, ki predočujejo trpečega Zveličarja s križem obloženega in na njem umirajočega, s pomočjo v jedrnatih verzih izražene vsebine vzbujajo v srcih Slovencev ljubezen do našega Odrešenika, pa tudi vdanost in trpljenje, ki je z njim potlakana naša pot proti nebeški domovini.

Naj bo to lepo delce v pomoč vsem bojestnikom, ki ne morejo v cerkev, pa se s postajnim križcem v roki ob tej knjižici tem laglje udeležijo milosti in odpustkov križevega pota.

Naj ta knjižica zbudi med našimi skladatelji poljudnega mojstra, ki bo dal za vse kitice tak skupen glasbeni okvir, da se ga bo naše ljudstvo oprijelo in ob pobožnosti križevega pota splošno uporabljalo kot ljudski napev!

Salezijanske knjižice. Št. 191 ima naslov »Mladinski domovi«. Pisatelj dokazuje, koliko koristi so imeli domovi, ki jih je ustanavljal sv. Janez Bosko za odgojo mladine. Priporoča, naj bi se po vseh župnijah — četudi v najskromnejših oblikah — osnovali taki domovi iz tega namena, da bi se mladina reševala in utrjevala z znanjem krščanskega nauka v veri in verskem življenju.

Duhovni koledarček 1942-XX št. 192 ima poleg koledarja prav času primerno, poučno vsebino o trpljenju in o razprševanju dvomov, ki se trpečih tako radi oprimejo. Knjižica zaključuje svoje poučevanje z besedami iz »Hoje za Kristusom« (2, 12): »V križu je zveličanje... Ni zveličanja duši, ne upa večnega življenja, razen v križu...«

»**Bog pomagaj!**« Tak naslov je dal pisatelj J. Langerholz sestavkom, ki jih je namenil za 193. zvezček Rakovniških knjižic. Zbral je večjo vrsto primernih svetopisemskih zgledov, ki z njimi dokazuje, kako najdemo v Sv. pismu za vse okolnosti življenja pravega pouka in zdravega leka. Ko bi le marali ljudje segati bolj pogosto po knjigi Sv. pisma!

(Na str. 8 naj se v sporočilu o Sodomi in Gomori črta: »do 5«.)

PROŠNJE IN ZAHVALE.

E. M. R. se zahvaljuje † škofu Baragu za dosedanje pomoč in se priporoča še naprej v važnih in težkih zadevah ter za zdravje in mir; prav tako apost. mis. Ign. Knobleharju. — M. E. se zahv. škofu Baragu za zboljšanje noge in se priporoča še naprej v važnih zadevah. — V veliki stiski sem se obrnil k svetniškemu Baragu na pomoč. Bil sem uslišan. Neimenovan v D. — Družina Oglar, R. v. Št. Vid, se zahvaljuje † škofu Baragu za uslihanje. (Dar 5 L za tisk. sklad, 5 L za kruhe sv. Antona.) — S. M. A. zahvaljuje božj. služab. škofa Frid. Barago za izredno in hitro pomoč. — J. A. Ljubljana-Moste se zahv. † škofu Baragu in r. karmeličanki Ivani Križa za doslej uslišano prošnjo in se še priporoča v isti namen.

Plačajte čimpreje naročnino za „Bogoljuba“ — s tem varujete njegov obstoj!

VSEBINA: Mirovni tanki (J. Simenc) — Najvažnejše je zdaj zadoševanje. (Al. Stropl) — Krščanska družina: Sv oča Pij XII. krščanskim materam. (J. S.) — Mojzes in elektroni. (J. Simenc) — Bog je ljubezen: II. Naša krivda. (J. Langerholz) — Molitve najbolj potrebni. (J. Kalan) — Pozabljena obljuba. (J. Veider) — Baragov kotiček: „Baragova zveza“ in Baragove devet evnice. (J. K.) — Marijine družbe: Za praznik Lurške Marije. (J. Filipič) — Vpogled v dukiške Marijine družbe v Ljubljani. (J. F.) — Listek: Trije prstani. (Da. Je.) — Iz življenja Cerkve.

Cena »Bogoljubu«: za posamezne naročnike 12 Lir, v skupinah po 11 Lir; v Nemčiji 2 Rm., v Hrvaški 40 kun, v Franciji 32 fr., v Ameriki 1 dol. letno. — Izhaja mesečno.

Spisi, dopisi, slike se pošiljajo uredništvu »Bogoljuba« (Ljubljana) do 5. vsakega meseca. — Vse drugo se naslovi: Uprava »Bogoljuba« v Ljubljani.

Koledar apostolstva molitve za februar 1942-XX.

Mesečni zavetnik: Sv. Matija (24).

Mesečna namena molitve, blagoslovljena po sv. očetu:

Splošni namen:

Mišijski namen:

Sv. Duh — luč in moč vladarjem narodov.

Domača dubovščina med črneč v Afriki in Ameriki.

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno čiščenje sv. Rešnjega Telesa	
			Ljublj. škofija	Lavant. škofija
1	Nedelja	1. prp., Ignacij, š.	Zadoševanje bož. Sreca	Studenec, umob.
2	Poned.	Svečenca	Zaupanje v Marijo	Ljublj. bogoslov.
3	Torek	Blaž, škof, muč.	Apostolstvo mož in fantov	Trboje
4	Sreda	Andrej Krz., š.	Zadeve naših škofov	Begunje p. C.
5	Četrtek	Agata, d.-v. muč.	Zenini in neveste	Koroška Bela
6	Petek	Tit, š., Doroteja	Pobožnost 9 prvih petkov	Sela pri Sumb.
7	Sobota	Romuald, opat	Verska vzgoja v družinah	Kočevska Reka
8	Nedelja	2. prp., Janez M.	Pomanjkanje trpeči	Hotedršica
9	Poned.	Ciril Aleks., š. c.	Izseljene družine	Mirna
10	Torek	Šholastika, dev.	Zaupanje v božjo Previdnost	Lj., Lichtenturn
11	Sreda	Lurška M. B.	Cenitev sv. čistosti	Trstenik
12	Četrtek	7 sv. ustanovitelj.	Duhovniki in bogoslovci	Zabnica
13	Petek	Gregor II., papež	Pokorščina sv. očetu	Hotič
14	Sobota	Valentin, muč.	Spolnjevanje 5. božje zap.	Radovica
15	Nedelja	7. prp., Favstin, J.	Posvetitev družin Sreca Jez.	Bela cerkev
16	Poned.	Julijana, d. m.	Dostojnost pri zabavah	Zalilog
17	Torek	Silvin, škof	Slomškov in Baragov sv. proces	Ljublj., Sp. Šiška
18	Sreda	† Pepelnica	Cenitev pokore in odpovedi	Lahovče
19	Četrtek	Julijan, mučenec	Zupnije brez sv. maše	Duplje
20	Petek	Eleverij, š. muč.	Naša Katoliška akcija	Leše
21	Sobota	Feliks, škof	Odprava preklinjevanja	Banjaoka
22	Nedelja	1. post., Petr. s. A.	Dejanska ljubezen do bližnjega	St. Vid pri Brdu
23	Poned.	Peter Dam., c. uč.	Profesorji in visokošolci	Kolovrat
24	Torek	Matija, apostol	Apostolska poštvovalnost	Vavta vas
25	Sreda	† Marjeta K.	Mišijoni in duhovne vaje	Novo m., ž. b.
26	Četrtek	Matilda, dev.	Čiščenje Sreca Marijinega	Uršna sela
27	Petek	† Gabriel, ž.	Čiščenje Sreca J. pri mladini	Šmartno ob Savi
28	Sobota	† Roman, op.	Ta mesec umrli	Preloka
				Pilštajn

Odpustki za februar 1942-XX.

1. Nedelja, prva v m. in 1. predp. Bl. Viridijana, čl. r. v. br. trije p. o.: 1. če v br. c. molijo po n. sv. o.; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v br. c. nekaj časa pobožno molijo pred izp. sv. R. T. — P. o. tistim, ki nosijo viš. škap., in čl. br. sv. S. J., ter tretjerednikom.

2. Ponedeljek, Svečenca. P. o.: 1. čl. br. sv. R. T., kakor 5. dan; 2. čl. br. M. Lj. G. v br. cerkvi; 3. čl. r. v. br. ta dan ali v osmini; 4. čl. šk. br. karm. M. b.; 5. tistim, ki nosijo beli škap., če molijo za osvobojenje sužnjevi; 6. čl. Mar. družb; 7. čl. Družbe kršč. družin; 8. čl. br. sv. Družine; 9. čl. br. za duše v v. ta dan ali v osmini; 10. čl. Dr. sv. Petra Kl., kakor 24. dan; 11. tretjerednikom. — V. o.

4. Sreda, prva v m. Sv. Jožef Leoniški. P. o. tretjerednikom; vsem, ki opravijo kako nabožno vajo n. č. sv. Jožefu, prejmejo sv. obh. in molijo p. n. sv. o.

5. Četrtek, prvi v m. P. o.: čl. br. sv. R. T. v br. c.; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v žup. c. — Tretjerednikom.

6. Petek, prvi v m. P. o.: 1. čl. br. sv. R. T., kakor večeraj; 2. vsem, ki nekoliko premisslujejo dobrot. presv. S. J. in prejmejo spravno sv. obh.; 3. čl. br. sv. S. J.

7. Sobota, prva v m. P. o. vsem, ki opravijo kako nabožno vajo n. č. Brezmadežni, da zadošujejo za njej storjena razžaljenja, prejmejo sv. obh. in molijo po n. sv. o.

8. Nedelja, 2. predp. Sv. Janez Matški. P. o. čl. br. z bel. škap., če v br. ali žup. c. molijo za osvobojenje sužnjevi.

15. Nedelja, 3. predp. Bl. Andrej K. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjered. tudi v žup. c., kjer ni redovne. — V cerkvah, kjer imajo 4. urno če-

sčemje zadnje 3 pustne dneve, dobe pod nav. pogoji p. o. vsi, ki obišejo sv. R. T.

19. Četrtek. Sv. Konrad. P. o. istim kakor 15. dan.

22. Nedelja, prva postna, zadnja v mesecu. Sv. Marjeta Kort. P. o. tretjerednikom. — P. o. vsem, ki vsaj 3krat na teden skupno odmolijo sv. r. v.

24. Torek. Sv. Matija. P. o. čl. Družbe sv. Petra Kl., če molijo za razš. sv. vere in pe n. sv. o.

26. Četrtek. Bl. Izabela. P. o. tretjerednikom.

Odgovori

T. G. v L. Vaše vprašanje bo najbolje rešeno z besedami Sv. pisma. Preberite odlomek iz lista sv. Pavla Rimljanom in sicer vrstice 28—32 v prvem poglavju.

Obnovite naročnino za „Bogoljuba“. - Celoletna naročnina le 12 lir.

LJUDSKA OSOJILNICA

sprejema hranilne vloge v vsaki višini in jih najugodneje obrestuje, daje posojila na vknjižbo in proti poroštvu Posojilnica je bila ustanovljena 1895. leta.

zadruga / neomejenih jams vov
v lastni palači v Ljubljani, Miklo-
šičeva 6 nasproti hotela „Union“

V LJUBLJANI

LJUDSKA TISKARNA

v LJUBLJANI

Kopitarjeva ulica 6

Izdeluje tudi vse za ilustrirane tiskovine potrebne osnutke, risbe predloge in

KLIŠEJE

TOČNA POSTREŽBA • UMERJENE CENE

dobavlja v okusni opremi: knjige, brošure, cenike, jedilne liste, etikete, diplome, razglednice, letake, plakate, tiskovine za tujsko propagando, za poslovno reklamo, za urade, trgovino in obrt ter vse ostale tiskovine bodisi v eno- ali večbarvnem tisku, izvršene potom

KNIJGOTISKA, LITOGRAFIJE, BAKROTISKA

Urednika: Ant. Čadež, Jos. Šimenc. Izdajatelj: Ivan Rakovec.
Za Ljudsko tiskarno v Ljubljani: Jože Kramarič

«Ljubi Bog, daj nam svoj mir!»

